A. Kilk.

Risti inimese nõrne ja tõmmele kast.

18

D. J.

Trükitud Tartus
J. Kerdo.
Kuluga.
1893 aasta.

Tarna A
№ 19
Fr. R. Kreutzwaldi nim. ENSV Riiklik Raamatukogu
190.105

Ristiinimese naene ja tema neli last,

kuis nema ka taiwa liina poole nakastwa minema ja kui rasse see neile olli.

Ärka üles kes sa magad ja tõuse üles koolnuist, sis walgustab Kristus sinu. (Ewes. 5 14.)

Nii kawwa kui mina Ristiinimese peran käwwe tema teereisi pääl taiwa liina poole, es ole mul aiga neida perra kaeda, ke ärarikmise liina olliwa maha jäänu.

Kui mina henda tagasi kääni, ja üts peni-koorm maad sest ärarikmise liinast jütten laanen magama jäi, näie mina jälle und.

Kae siis tulli unen minu manu üts wana mees, ja taht tük maad seda teed käwwa kon mina olli, ta äratas minu üles, et ma tema selt-sin peas edesi minema. Meie nakasime juttu ajama, sest Ristiinimesest, tema naesest ja selle reisist. Sääl nägi mina ütte liina kural pool, ja küsse: Minu Esand, mis liin see om meie kõrwal?

Sis üttel see wana mees: (Teraw meel olli tema nimi) See om see ärarikmise liin, kun palju rahwast, ke oman meele tühjusen elawa. Mina ütli: „Et ma esi ole kõrd säält läbi käinu, om sinu kõne tõisi.“

Terawmeel: „See om tõisi, ent ma soowi, et ma sen liinan elajist tõisist ja parembat juttu wõis ajada.“

Mina kostse: „See om hää minu Esand. Kas sa ei ole tähele pannu, ütte meest, kellel nimi olli Ristiinimene, ke säält liinast wälja om lännu igawetse elu poole?“

Terawmeel: „Oh ja, ma ole kuulnu kiigest, mes temal ta reisi pääl om ette tulnu, sest meie maa olli sest juttust täidetu; ent tema tõe meel ja usutawus om mitmet wirutanu, et omma niisugust meelt ette wõtnu.“

Mina küsse: „Kas teie ei ole tema naesest ja lastest midagi kuulnu, mina soowis häämeelega teeda, mes nema nüüd tegewa?“

Terawmeel: „Kes? See naine ja tema latse, neil om nüüd niisama sugune lugu, kui sel Ristiinimesel sel kõrral olli, ehk nema kül henda selkõrral tema silmaweest ja palwest liigutada es lase, siski om see wägi neide töö manu tulnu, et tema jo omi asju om kokko wõtnu nink tahap ka minema nakata. Mina ela sääl jligidal, selle tija mina sest könelda.“

See ema oma lastega, jäiwa oman söamen ilmrahuta, kui tema mees üle see jõe olli lännu, ja tema enamb temast midagi kuulda es saa, Eesmalt et tema oma meest olli kautanu, tõiselt, rõhus see teda, et ta temale nii wasta olnu, ja tema ikmist ja manitsust ei kuulnu, esi eralde tuliwa temale mehe haleliku sõna meele, kui tema oma koorma all õhkas; mes ma pea tegema, et ma õnsas saa?!

See pääle üttel tema oma lastele: „Armsa poja! Meie oleme kiik kadunu, mina ole teie esa lasknu ära minna, tema taht meid kül hendaga ära wija, ent meie es taha; nüüd ole mina henda ja teid sest elust ära keelnu. Nee poisikeise nakasiwa ikma ja tahtsewa esale perra minna. Sis üttel ema, ah et meile see õnn oles olnu temaga minna, ent mes nüüd tetta? Ei ole nul see asi enam tühi kui sel kõral olli; temale paistis see walgus, mes teda pästis neist surma kabluft. Nüüd iksiwa nema jälle ja tänitiwa: Oh hädä, oh surma häda!"

Sel wimatsel ööl nägi see ema und, et üts lai paber tema ette olli laotetu, kun pääle neide tee lühidelt olli kirjutet; ent see paber olli kogoni must, sis tänitas tema läbi unne, Issand olle mulle patatselle armolik!

See pääle näie mina, et kats kurjameelelisi nõuwu pidasiwa, ütte nimi olli Ilmapetis ja tõise nimi Libekeel. Mõlemba elliwa ärarikmise liinan, sadamise ulitsen ja ütliwa: „Kuis meelitame seda naist, et ta paigale jääs? sest tema hõikap ja pallep Jumalat ütte puhku, ja meie kaotame teda nii sammuti kui tema meest. Meie peame midage tegema, et ta paigale jääp, sest muida joosep wimate kiik rahwas meie liinast tema perra.

Ilmapetis aste naese ette ja kõneli sest, kui kallis elu sääl ärarikmise liinan om. Ei ole see ka hää, kui ta säält ära lähes, sest ta waiwas esi henda ilma asjanda oma lastega. Libekeel lubas temale kiik tetta, mes ta iial

igatsep ja temale kiik anda, mes täl iial tarwis lät, kui ta ennegi paigale jääs. Ei lustist ei ka rõõmust pea sul kunagi puudus olema," üttel tema. Naene üttel: „Kiik maailma lust ja rõõm, kiik wara ja au ei ole üttegi wäärt selle õnne ja au wasta arwata, mes mina taiwan loota saawat.

Kui nee kats kurja meelelist temast olliwa äralännu, wärises naene neide pettuse kõne perast. Ent kõrraga olli ta silmade een, kui näes ta oma meest Siioni liinan õnsade hulgan walgin rõiwin käiwat, ja kanelt tema käen, ja nema saisiwa selle een. ke auujärje pääl istus ja kumardiwa tema ette teda söamest tenaden, et ta neid oma were läbi sinna olli wasta wõtnu. Selle pääle laulsiwa kiik see taiwalik hulk rõõmu laulu ja mängsiwa kanneldega. Seda õnne ja rõõmu, mes ütski elaw inimene ei wõi ära mõista, enge ütsinda Ristiinimene ja tema seltsi mehe.

Üttel hommungul kui ta olli ülestõusnu ja oma palwet tennu, kopputas üts tema usse pääle. Seda kuulden hõikas tema: „Kui sa Jumala nimel tulet, siis astu sisse?"

Kopputaja aste sisse ja üttel: „Rahu olgu sinuga!" Selle pääle küse ta: „Kas sa ka tijat, mes perast ma ole tulnu? Naene heiti wäga ja jäi hirmu perast kogoni näost werewas ja küsse: „Kost sa tuled ja mes perast sa tuled?" Sis koste see wööras: „Minu nimi om Tugew, lija nimega Issanda wäen. Ma ela sääl ülewan rahu liinan, ja minu om saatedu sinu ärarikmise liinast wälja wiima. Sinu om löitu, et sa oma ülekohut, mes sa oma mehe

wasta olet tennu, olet nakanu kahitsema ja seda ei arwata sulle mitte süüs; sest see kiige kõrgemb om minu sinu manu lähätanu, sulle kuulutama, et tema üts Jummal om kellel hääd meelt ei ole õela surmast, enge et tema häämeelega andis annap, neile, ke teda appihõikwa. Ta ei wäsi kunagi ära meie ülekohut meile andis andmast. Ma ole tulnu sinu Issanda palge ette kutsma ja sääl lõwwat sa ka oma meest, ühentedu mitme tuhande pühadega, ke alati selle auwo palket nägewa ke aujärje pääl istub ja kelle man ennege rahu, rõõm ja igawene elu om.

Ristiinimese naene tuus seda kuulden häbi oman söamen ja kumardas maani; ent Tugew Issanda wäen kõnel edesi: „Ära pelga, ole julge, sest kae, siin om ka üts raamat, mes ma Siioni kuninga käest sulle ole toonu.“ Ta wõtt seda wasta, ja kui ta seda wallale tegi, sis tõusis üts wäga magus ja armas hais selle raamatu sisest üles, ja see raamat olli kuld tähtega kirjutet Siioni kuningas olli oma tahtmist niida senna raamatude kirjutanu: „Ma igatse, et sa pea uskma saad ja ka niida tegema kui sinu mees, sis wõit sa Siioni liina saada ja sääl tema püha palge een kiige pühadega igawest ühendetu olla.“ —

Seesamma Waim tunnistap meie waimule, et meie oleme Jumala latse. Oleme meie nüüd latse, sis oleme meie ka perija, nii häste Jumala perija kui ka Kristusega perija, kui meie temaga kannatame, et meie ka temaga au sisse saame. (Rom. 7, 16—19.)

Oh sa elu Waim meil tule
Wägew Jummal igawest.
Oma Wäega meile ole
Pästjas surma wõimusest:
Tulep sinust walgustus
Lõppeb ära pimedus.

Ma himutse siist lahkuda ja Kristusega olla. (Wilip. 1, 23.)

Ristiinimese naese süda olli nüüd wäga liigutedu ja ta üttel selle wõõrale: Esand, ku sa tahat minu ja mo latsi hendaga wõtta, sis oleme meie walmis, et wõime minna ja Siioni kuningat kummardata."

Selle pääle kostis see wõõras: „Armas naene, sull peab wäga kindma usk ja lootus olema, muidu sa sinna ei sa; sest sa pead mitmest wiletsusest läbi taiwa liina poole minema ja selleperast manitse mina sinu, et sa egapidi niida teed, kui sinu armas mees tegi. Mine õkwa ahtakese wäraja poole, mis sääl üle lageda paistab, ja säält nakap see tee, mis sa peat käima; ent ma anna sulle ka seda nõuwo, wõtta see kiri hennega ja loe sest esihendale ja oma lastele nii kawwa ette, kui nema seda om pähe oppinu; sest see om üts neist lauludest mis teie oma tee pääl peate laulma.

Ristiinimese naene kutsus nüüd oma latse ja juttustas neile oma kutsmist, nink üttel: „nüüd ei taha mina ütte tundi enamb aiga wiita, enge rühki, et meie saame senna wäraja manu, kost Siioni liina mintasse. Kui latse seda kuuliwa, nakasiwa nema rõõmu perast ikma, et neide ema

süda niida olli ümbre kääntu ja et nema nüüd pea omma armast esa jälle nätta saawa; ent see wõõras sowis neile hääd õnne ja läts ära.

Kui Ristiinimese naene henda oma lastega teele olli walmistanu, tulliwa kõrraga kats tema küla naist ja kopputiwa usse pääle, tema küsse niida kui ennegi: „Kui teije Jumala nimel tulete, sis astuge sisse?“ Selle üle imeteliwa nee naese wäga, et tema niida olli küsinu ja see olli neide meelest wõõras, sest et nema enne seda tema suust niisugust es ole kuulu. Kui nema sisse astusiwa, heitiwa nema wäga, kui nägiwa teda teele walmistawat ja ütliwa: „Armas külla naine, mis mõtte sinu söamen nüüd om tõusnu?“ Sis koste tema selle wanembale, kelle nimi olli Pelglik: „Mina walmista henda reisi peale.“

Pelglik: „Mis sugutse reisi pääle?“

Ristiinimese naene: „Sinna, kohe mo mees läts!“ ja hendale tulli wesi silmi.

Pelglik: „Seda ma es usu, et sa niida kergemeeleline oled, esihenda ja omi latsi seesugutse häda sisse saata. Jätta omete latse perra, kui sa ka esi tahat minna.“ Ristiinimese naene: „Kohe ma esi lä, peawa mo latse ka tulema.“

Pelglik: „Ma imetelle seda wäga, mis asi, ja kes sinu selle mõtte pääle om saatnu.“

Ristiinimese naene: „Kui sa seda tijasse mis mina tija, wist tulesse sa minuga ütten.“

Pelglik: Mina ei sa arwu, mis asi see

om, mes sinu so wana sõbradest lahutap, oma maad maha jätma ja minna ei tija kohe?"

Ristiinimese naene: „Mina ole oman söamen sest saani kui mo armas mees ära läts, wäga waiwatu ja esieralde waiwap see mo henge, et mina tema wasta nii kõwa olli, kui ta oma söame waiwan ja kurwastusen minu ütten kutsus. Nüüd waiwatas minu söant niidasamute ja ütski ei pea minu keelma tema manu minemast. Oh et ma juba sääl olessi!

Tema om Siioni kuninga palge een ja maitsap sääl seda igawest rahu, ja seesama kuningas lasep minu kutsuda, et ma pea tema manu tulema. Tema käskjalg olli praegu minu man ja tõi mulle üte kirja, kun sisen minu kutsutas. Esi wõttis ta kirja kätte ja luges meile ette ja küsse meilt: „mis teie nüüd selle pääle ütlete?"

Pelglik: „Oh seda esimeelt, mis sinu ja so meest om wõrkutanu. Kas sa ei ole kuulnu, kui suure häda sisen so mees juba tee alustusen om olnu, ja kui palju waiwa ta selle tee pääl om nännu."

Ristiinimese naene üttel: „Ära kiusa minu enamb, mo armas külanaene, sest mulle om wastsest wara mo kätte pakutu, ja ma oles see kiige suuremb rumal, kui ma seda mitte tõtte meelega ei püwwas kätte saada; ma palle sinu: Mine minust ära ja jätta minu rahule! Nüüd nakas pelglik teda wäga teotama ja laimama ja üttel oma seltsilisele, kelle nimi olli Halelik, tule ja läme tagasi, sest ta põlep meie nõu; ent Hallelik soowis hää meelega Ristiinimese

naesega ütten minna, sest see naese sõna olli tema söamesse tunginu ja temale ka seda himu tennu Siioni liina poole minna, selleperast üttel ta Kurblikule: „Tämba hommungul ole mina kül sinuga sija tulnu, ent ma ei tule enamb sinuga mitte tagasi, sest Ristiinimese naese kõne om tõisine ja tema ettewõtmine om õige, seeperast taha ma temaga ütten minna ja ennembide ürikese aiga waiwa nätta, kui maailma lastega rõõmu maitsa."

Pelglik läts suure wihaga ussest wälja, ent Ristiinimese naene läts jälle oma tööle. Niipea kui Pelglik olli kodu saanu, lask ta oma sõbra: Pimmesilm, Mõistmata, Kergemeel, ja Tundmata henda manu kutsu ja kõneli neile, kuis Ristiinimese naene henda walmistap meie liinast wälja minna, ja tahap seda ahtakest teed Ristiinimese perra Siioni linna minna.

Tundmata: „Kas sa sis mõtlet et ta tõtteste lätt."

Pelglik: „Tema lätt tõtteste, ent mis sest wiimate tulep, seda ei tija mina, ja mul tulep hirm selle pääle mõttelden, et ta henda seesugutse suure häda ja risti alla saadap.

Pimmesilm: „Oh sinna pime ja hull naene! Kas ta oma mehe häda läbi sugugi ei ole targembas saanu? Kui ta praegu siin oles, sis tahas temale ütteldas, mis sugust suurt häda ja risti ta henda pääle saatab."

Mõistmata: „Lase see sugune hull meie liinast minna, ma olle omalt poolt rõõmus, kui

seesugutsest wallale saame. Jääb ta sija, kes niisugutsega wõib rahul elada, ehk sõbralikult läbi käwwa?"

Kergemeel: „Jätke seesugune lori maha, ja kõneleme paremb neist asjust, mis meile kõlbawa. — Mina käisi tämba Himu emanda man, sääl ollime rõõmsa, kui noore tütarlatse, ja mis teie arwate, kea weel sääl olliwa? Sääl olli Lihaarmastaja emand ja Lihatallitaja esand, ja weel mõni muu. Sääl olli mängo ja tantsu ja muu seda sugust mis söant wõis rõõmustada. „Ära walitsegu patt mitte, kui kuningas teie sureliku ihu sisen, et teie wõttasse tema sõna kuulda tema himu sisen."

Päris patt om wäga riknu
Söand kurja himuga,
Ihu henge läbi tiknu,
Et ma ole eluta:
Kiik mo weri, kiik mo üdi
O . üts hirm ja pattu tüdi.

Minge sisse ahtakeisest wärajast, sest wäraja om lai, ja see tee om suur mis hukatuse sisse wiip, ja palju om neid kea säält sisse lääwa sest see wäraja om kitsas, ja see tee om waiwaline, mis elu sisse wiib, ja weidi om neid, kea seda löidwa. (Matt. 7, 12—14.)

Ristiinimese naene olli selle wahe aja sisen oma lastega ärarikmise liinast ära lännu, ja Halelik läts ütten. Kui nema nüüd edesi lätsiwa, üttel Ristiinimese naene Haleliku wasta: „Mina arwa seda suures õnnes, et sa minu üts tük

maad edesi saatat. Selle pääle koste noor Halelik: Kui ma wõisse loota, et minu ka wasta wõetas, ei käänas ma ealgi enam tagasi."

Ristiinimese naene: „Wäga hää armas Halelik, wõtta enegi kannatlikult minoga edesi minna, sis saame ütte paika, mis palju kallimb om, kui kuld, ja sinu ei sa tõeste mitte tagasi tõukatus."

Halelik: „Ja kui ma seda tõeste wõis loota, et minu wasta wõetas; kunage ei jääs ma mõtlema, enge tules sinuga; olgu see tee nii waiwaline kui ta ka om."

Ristiinimesenaene: „Tule minuga seeni kui ahtakese wäraja manu, sääl taha mina sinu eest pallelda, et sinu wasta wõetas."

Halelik: „Ma taha sinuga ütten minna ja kiik kannatada, mis mo pääle tulep; Ent Issand andku mulle armu!"

Ristiinimese naene olli nüüd wäga rõõmus, ei mitte seeperast, et ta hendale seltsi sai, enge palju enamb seeperast, et see waene Halelik oma henge õnnistuse teed olli löidnu, ja niida lätsiwa nema edesi; Ent Halelik nakas tee peal suure häälega ikma, ja Ristiinimese naene küsse: „Armas sõsar mes perast sa iket?“ Halelik koste: „Oh! milles ei peas mina ikma? Ma tija, et mo omatse, ärarikmise liina selle suure hädalise patatse elu sisse jääwa, ja ei ole keake, ke neid pästas!“ — „Siioni tee käia peawa neide perast leinama ja haletust tundma, koste Ristiinimese naene, kes ärarikmise liina jääwa; Külab sinugi silma pisara Jumala een saawa nättu, ja püha kiri tões minema mis ütlep: „Kea ikken külwawa, peawa hõiskaden lõikama!“

Niida edesi minnen jõutsiwa nema ütte pehme raba weerde, kost üle pidi mindama. Selle raba nimi olli pelguse raba. Ent see tee üle raba minna, olli wäga waewaline, see perast jäi Ristiinimese naene pelguse perast saisma. „Meie peame julgust wõtma,“ üttel Halelik, „ja häste ette kaema, et meile õnnetust ei sünni, ja kaema üle saada.“ Niida lätsiwa nema suure ette kaemisega edesi. Ent Ristiinimese naene komistas mõnda kõrda, ja waijus mittu kõrda kaalani pori sisse; ent kõrraga olli Tugew Issanda wäen sääl, ja awitas teda jälle porist wälja ja kinnit neide sõnadega: „Õnsa omma nee, kea ei näe ja siski uskwa.“

Nüüd lahkus neide saatja Tugew Issanda wäen, neist jälle ära ja nema lätsiwa oma teed

edesi. Tee pääl üttel Halelik: „Oh kui ma sääl kitsa wäraja man wõis armu lõida, ei panes ma siis üttegi waiwa rasses, mis mulle selle tee pääl peas juhtuma!" — Kui ahtakese wäraja manu olliwa jõudnu, kopputas Ristiinimese naene wäräja pääle, ent keagi es tee häält wasta. Ta kopputas tõist kõrda, ja es saa jälle muud wastust, kui üts suur koer, ke sääl ahilin olli, ja kangeste nakas haukma, see hirmutas tee käiat koguni ära, niida et hirmu ja pelju perast wärisesiwa nink ei edesi, ei tagasi, es julge minna.

Kawwa saisiwa nema sääl katten mõtten; wiimate üttel Ristiinimese naene: „Ma tahan ometi weel üts kõrd kopputada, ehk wahest sis kuulwa!" Ta kopputas, ja seekõrd weidikene kõwembide kui enne, sis tulli wäraja waht Lõbusmeel ja küsse: „kes sääl om?" ja see hirmus koer jäi ka waik. Nüüd tegi tema wäraja wallale ja Ristiinimese naene kumardas wäga alandlikult ja pallel andis, et ta julgunu nii kõwaste kopputada; ent Lõbusmeel tröostis teda ja küsse wastsest: „kes teie olete? kost teie tulete ja mis teie tahate?"

Ristiinimese naene koste: „Meie tuleme ärarikmise liinast, kost ütskõrd see waga Ristiinimene tulli, ke siin wasta wõetu. Mina olle tema naene ja nee omma minu latse.

Lõbusmeel imetelles ja üttel: „Kas see om ka Siioni liina poole nakanu minema, kes hilja aja eest weel sest es taha midage kuulda?" Nüüd koste Ristiinimese naene ja üttel kumardaten: „Ma ole ütte häält kuulnu, mis mulle

üttel: Parandage meelt, sest taiwa riik om ligi tulnu," ja see täitis mo söant selle himuga Siioni liina otsi; ja selle pääle üttel weel üts töine hääl: Onsa omma nee, kea Wainun waese, sest neide peralt om taiwa riik; ja selle sõna pääle oleme meie tulnud ja palleme armu ja andis andmist, et meie tulewa wiha eest saasse ära pageda.

Lõbusmeel nakas nüüd ta käest kinni ja saatis teda tema lastega ruttu wärajast sisse, et Halelik jäi wäraja taha. Kui see ütsinda saäl saisis, wärises ta hirmu perast, et teda wäärt es arwata wästa wõtta. Siis naksi Ristiinimese naene eest palwet tema eest tegema ja üttel: „Mul om ka üts seltsiline, ke minuga seda teed kitsa wäraja poole ütten lootusen käwwe. Tal om ka üks wäga rõhutu süda, mes igawest rahu ja pattude andis andmist igatsep."

Kui ta niida tüki aega wäraja taga olli saisnu ja suure hirmuga ootnu, et temale ka wäraja pidi wallale tettama, läts ta, ja kopputas õige kõwaste, niida et Ristiinimese naene tema kopputamise pääle ära heiti. Kõrraga hõikas wäraja waht Lõbusmeel: „Kes sääl om?"

Halelik wastas: „Üts waene pattane! Mina tule ärarikmise liinast ja lää Siioni liina poole, et ma wõis tulewa wiha eest pageda. See tee sinna poole, peab siist kitsast wärajast läbi minema, ja selle perast palle mina, et sa mulle wallale teed ja minnu läbi laset."

Lõbusmeel: „Wäga hää meelega," ja tegi sedamaid wäraja wallale. Ta lõis Haleliku

ära minestanu wäraja taga maan. Ta küünitas oma kätt, nakas temast kinni ja üttel: „Neitsikene, ma ütle sulle, tõse üles.“ Ta tõssi üles, ja Lõbusmeel wõtt tema käest kinni ja saatis teda ruttugu wärajast sisse, ja seda tegi tema seeperast, et sääl wäraja ligi se suur ahelin koer olli, — se om Saadan.

Kes neid enne tahap ära neelda, enne kui naa wärajast läbi saawa ja tema riigist pääsewa.

Halelik: „Rõõm ja wärisemine täitap mo sõant — seda suurt armu ei ole mina mitte teeninu, sest ma olen nii sagede Issandast taganu. Ma palle, kui eale armu ja pattude andis andmist saada om, sis lase oma näitsikut sest ossa saada. Selle pääle koste wärajawaht Lõbus meel: Issand om armuline ja ütlep: Tulge minu manu, kiik kea teie waiwatu ja koormatu olete, mina taha teile hengamist anda“.

Nüüd olli Ristiinimese naene, tema latse ja Halelik jälle ütten koon ja olliwa rõõmsa, et neid olli wäärt arwatu wasta wõtta. Ent wäraja-waht Lõbusmeel üttel: Nüüd anna mina teile seda nõu, et teie häste tähele panete seda kitsast teed edasi käite, mis teie een om, sest sesamma tee om Prohwetite, Kristuse ja tema Apostlide läbi säetu ja om see ainus, mis õnnistuse sisse wiib. Selle pääle wiis ta neid ütte altari mannu ja näitas neile seda risti lödut õnnistegiat, kelle tunistuse läbi nema wõiwa õnsas saada ja üttel: „See peap teil suures rõõmus olema, et teil om üts eestkostja Essa man Jeesus Kristus ke õige om.“

Ristiinimese naene. „Kas om see kitsas tee see ainus, mes siist lät, wõi käänwa ka tõisi arusi kõrwale, mes teekäiat wõis essitada?"

Lõbusmeel: „Kurakätt käändwa äkki mõne aru kõrwale, ent ne omma kõwera ja laija, teie minge ennege õkwa edesi, seda kitsast teed, se om õige. Lõbusmeel jät neid nüüd lühikeses ajas ütsinda, ja läts ära. Ke liha pääle külwap, see lõikap lihast hukatust; ent ke waimu pääle külwap, see lõikap waimust igawest elu.

Kurja himmu tappa sina,
Mes mo pääle tulewa.
Saada waimust, palle mina.
Kui mo mõttet wõitlewa,
Et so rahu häda seen
Oles wäkkew söamen;
Sis so egal ajal tenna
Nink so auwo suures kitta.

Pagege noore eea himude eest; ja nõwwa taga õigust, usku, armastust, rahu neidega, kea Issandat puhtast söamest appi hõikawa. (2 Tim. 2, 22.)

Ristiinimese naene omni lastega ja Halelik olliwa nüüd ütsinda, nink nakasiwa esikeskel kõnelema.

Ristiinimese naene: „Oh Issand! Kui ütlemata rõõmus ole mina, et meie oleme armu löidnu Issanda palge een ja siin oleme saanu wasta wõetu!"

Halelik. „See rõõm om kül ütlemata suur, ja mul sünnis selle rõõmu perast karata."

Ristiinimese naene. „Kui meie siin wäraja taga ollime, ja keake minu kopputamise

pääle wallale es tee, sis es mõtle mina muud, kui et meiegi ilma asjanda seda teed oleme käinu, esteralde weel sis, kui see hirmus koer haukma naksi".

Halelik. „Ja, seesama pelg olli ka mull; ent palju suurembas läts mo häda, kui ma nägi sinu omi lastega wasta wõetu ja minu jäeti wäraja taade. Sääl tulliwa mulle nee Issanda sõna meele: „Kats om jahwataman weskil. Üts wõetas wasta ja tõist jäetas maha. Ma ei julgenu hirmu perast enamb kopputada, enge ootasi, mes minust ära põletust pidi saama. Kõrraga nägi neid sõnnu wäraja pääl saiswat:

„Kopputage siis peab teile wallale tettama. (Matt. 7, 7.) Nee sõnna anniwa mulle julgust, ja selle pääle kopputasi mina suure usu julgusega."

Ristiinimese naene: „Niisugust kopputamist ei ole mina weel ealegi kuulnu".

Halelik: „Ütten seesugutsen hädan, kui mina oli, ei wõi ka ütsiki tõist wiisi tetta; sest ma ei wõinu muud, kui igawest hakatust loota: Hirm ja pelg aiwa nõrkuse mo pääle, seeperasi pidi ma ommast wiimsest jõwust kopputama. Issand om minu nõrka kuulu ja minu pääle halestanu, sellest ole ma rõõmus."

Ristiinimese naene, nakas nüüd jälle omast teekäimisest kõnelema ja wäraja-waht Lõbusmeel mõsk neide jala enne weel puhtas, ja and neile süwwa ja sis wiis ta neid tee pääle ja kinnit weel üts kõrd, seda kitsast teed hoita.

Niida nägi mina, et nema oma teed edesi käisiwa ja neil olli õige ilus ilm. Sis nakas

see naene niida laulma: „Oh õnnistut päiw, kui mina ole uskmu, mis arm ja temu, kui ma henda siia käändmu, o õnnistut mees, ke mulle kiik andis andmu, nink loma werega mul henge õntsust kinkmu.

Nüüd olli kural pool teed uibuaid, sääl rippusiwa ubina üle müüri alla, ja et nee ubina nii madalan olliwa, sis wõtsiwa nee teekäia, kea mööda lätsiwa ja sõiwa neid henele kahjus. Kui nüüd nee Ristiinimese latse sinna tuliwa, sis wõtsiwa nema ja sõiwa neid ubinit. Ema keelt neid kül, ent nee poisikese es kuule seda keeldu. Ema üttel: minu poja, teie teete pattu, sest nee ei sünni mitte süwwa, ent nema es tiia, et ne ubina kahjuliku olliwa. Kui nema weidi maad olliwa edesi lännu, tulli kats kurjategiat kuralt poolt neide manu ja tahtsiwa neid waiwata. Ema üttel „jätke neid rahule", ent nema es lahku neist mitte ära, Ema tõukas neid jalaga kaugele, nink üttel: „laske meid minna, meie ei wõi mitte saisma jääda", ent nema es [illegible] neid mitte. Siis naksiwa ema ja latse tänitama, — Röövli, Röövli! ent nee mehe tükseiwa neile ligimbale; selle et see wäraja mant mitte kawwen es ole, sis kuuldi sääl neide häält; see pääle tulli üts säält wälja ja tundis naese häält ja rühkse neile appi, see olli see ära pästja; see keelas neid Röövlid ja üttel: „Mes teie teete? Kas tahate mino Issanda rahwast siin hukka mõista?" ja püüdis neid kinni wõtta, ent nema pagesiwa üle see müüri, selle mehe aida, kon see haukja koer olli.

Pästja tulli neide mann ja küsse: mis lugu teil om?" nema kostsewa: „Meie tenname teie würsti ja sinu, et sa meile olet appi tulnu, sest muidu oles meid ära wäärtu".

Pästja: „Mina imetelle! et teie ei ole hendale saatjat pallelnu, et teie tijate, kui nõrga teie oete. Tema ei oles teile mitte keelnu".

Ristiinimese naene: „Meie ollime sest armust nii ära wäärtu, ja es mõtle, et kahju nii ligi pidi olema, meie oleme unustanu; ja kes pidi mõtlema, et siin kuningliku maja ligi niisugune kurja linnu oles, ja see om immes panna, et meie Issand esi see pääle ei ole mõttelnu, et tema meile ütte saatjat oles andnu.

Meie es taha esi süüallutse olla, enge paneme oma süüd Õnnistegija pääle."

Pästja: „Ei olle mitte tarwis kaiwata. — Milles teie ei palle, sest see olli teie kohus, kui see Issand teile olles saatja annu, siis ei oles teil meelde tulnu pallelda; teie peate ka henda ette hoolega nakama kaema, et teije tijate, mis teil tarwis om, et teie oppite pallema."

Ristiinimese naene: „Kas meie peame jälle oma Issanda mann tagasi minema? ja temale oma rumalust üles tunnistama nink saatjat pallema."

Pästja: „Teil ei ole tarwis enamb tagasi minna, mina taha temale teie rumalust teada anda, sest siin kottal, kon neid teekäijit wasta wõetas ei puudu kunage abi, kui ennege abi palleldas, see om see kiige wähemb asi, et Tema abi wõib anda."

Sel wiisil tulliwa nema Seletaja maja manu, ja kui nema usse ette tuliwa, sis kuuliwa nema et sääl sisen just sest Ristiinimese naisest kõne olli, ke ka omi lastega reisi pääle olli tulnu, ehk ta küll kawwa oma mehele wasta olnu; Nüüd kopputas see Ristiinimese naene usse pääle, siis tulli üts neitsi, kelle nimi oli Ilmasüüta, ja tegi usse wallale ja nägi et naese sääl olliwa.

Ilmasüüta: „Kellega teie siin tahate kõnelda?"

Ristiinimese naene: „Meie näeme, et siin üts kottus om, kos teekäija wõiwa öömaja saada."

Ilmasüüta: „Mes sinu nimi om? Et ma seda oma Esandale wõi üttelda."

Ristiinimese naene: „Mina ole see Ristiinimese naene, ke mõne ajasta eest siist om mööda lännu, ja nee om minu latset."

Sis läts se neitsi ja kuulut seda oma Esandale. See tulli wälja usse ette ja üttel: „Tule sisse sina Abrahami tütar, mes sa wäljan saisat! Meie kõnelsime praegu sinust, sest see teedmine om jo siia ette tulnu, mil wisil sina see teekäias ollet saanu! Tulge sisse latsekeise, tulge sisse kiik."

Kui nema nüüd sisse olliwa tulnu, sis tulli see neitsi Ettekaeja, ja rõõmustas henda neide üle, silitas neide laste pääd ja olli neide wasta üliwäga sõbralik.

Seni kui õdangu sööki walmistedi näitas see seletaja neile neid asju, mis enne see Ristiinimene olli nännu; Kuis se mees Wangitornin

olnu ja ka seda, ke oma unenägu jutustas, ja palju muid asju, mes neile tululiku olliwa.

Sis wiis tema neid ütte paika, kun üts kana olli wäikeste poigega ja käsk neid tähele panna, kuis nee kana poja jooma käwwewa, ja kuis nema egakörd oma silma taiwa poole tenaden üles tõstsiwa, kui nema ütte tilgakese wett wõtsiwa. Sis üttel Seletaja: „opke temast tundma, et teie arm ka ülewast risti päält tulep, et teie ega tilgakest tema käest tenuga peate wastu wõtma.

Sis üttel see Seletaja: „Teie Esand nink kunningas om selle kana sarnane, Temma armastap omi alambid niida kui see kana omi pojakeisi armastap ja kaitsap, tema kutsup neid omi siiwu alla, pakup neile oma armu ja kaitsep neid kiige kurja nink kahjo eest.“

Siis wiis Seletaja neid ütte tarre, kon ütte lammast nakati tapma; ja kae, see lammas olli nii waiklik ja kannatlik ja kand oma surma waiklikult ja kannatlikult. Sääl üttel Seletaja „Niida kui teie olete nännu seda lammast waga oma tapja käen olewat, niida kannatlilult om ka teie Issand ja Ärapästja Jeesus Kristus henda teie eesi lasknu tappa. — Pattu wõlg om taga aetu tema käest ja teda om waiwatu; ent ta ei ole mitte suud wallale tennu kui Woon mes wijas ära tappa ja kui lammas, mes suud kinni peab oma pügaja een, niida ei ole tema oma suud wallale tehnu. (Jes. 53, 7.) Niida peate ka teie kiik teotust ja üllekohut tema perast ilma nurisemata kandma; sest ta om teie kuningas,

teie Lunastaja ja Ärapästja; Ta om teie karjus ja teie tema karja lamba.

Perast wiis Seletaja neid aida, kon mitme sugutse lilli ja roosi õitsiwa ja küsse: „Kas teie näete neid lillikeisi? „Kaege kui mitmasugutse nema näo, kasu karwa ja wiisi poolest omma ja niida ka üts tõisest paremba ja kallimba; ent see aidnik, ehk kärner om neid egaütte oma kottuse pääle pandnu. Nema kaswawa kiik üts tõise kõrwal — waikselt, ja niida peawa ka nee õige ja armsa Jumala latse ega üts kui lillikene selle taiwaliku aidniku lilli aijan olema. Sääl üts tõise kõrwal kassuma ja õitsema, kohe ta neid om pandu."

Nüüd lätsiwa nema jälle Seletaja maija tagasi, ja sääl kõnneles tema neile weel niida: „Ke oma sõbra unetap, see jääb tema wasta wõõras; ent ke oma Lunastajat unetap, see om halestamata ja armuta oma henge wasta.

Kes pattu elu elap ja lootap siski õnsas saada; see om selle sarnane, ke umbrohtu külwap, nink tahap säält nisu lõikada.

Meie Issandal Jeesusel Kristusel om enamb ära teenitu õigust, kui kiige maailma tarwis lätt."

Kui Seletaja olli lõppetanu kõnelemist, wiis tema neid jälle wälja ja näitas neile ütte haljentawat puud, mis päält kül toores, ent sissest mäda olli; sis küsse Halelik, mis see puu tähentap?" Seletaja kostis: „See puu tähentap seesugu inimeisi, ke päält nätta kül Jumala pelgliku, ent seestpidi om enam täüs kurjust, Niida kui Onisteaja ütlep: „Hoidke henda

wõls prohwetide eest, kea teie manu tulewa lammaste rõiwin, ent sisest pidi om nema kiskuja hundi. Nema kõnelewa kül kenaste Jumala armust ja tema õnnistusest, ent oma teodega salgawa nema seda ära. „Neide wiljast peate teie neid tundma.“ (Matt. 7, 15.)

Õdangu sõõk olli nüüd walmis, nink kiik lätsiwa sõõma; ent enne lask Seletaja weel seda wärsikeist laulda ja mängis esi: Mo Issand Jeesus ütsinda mo lootus nink mo elu; Sest tema sean mul ialgi Ei woi kül puudus olla.

Kui see wärsikene lauldu oli, sis naksiwa kiik sõõma, ja lawwa man küsse Seletaja: „Kes om teid selle tee pääle juhatanu?“

Halelik koste: „Ristiinimese naene om Siioni kuninga ja oma mehe kutsmise pääle tulnu, ent mina tulli lootuse pääle.“

Niida ajasiwa nema weel mitmest muist asjust juttu, seni kui olliwa sõõnus saanu, ja sis heitsiwa kiik magama; ent rõõmu perast ei saanu nema kiik see öö silma kinni, enge kittiwa Jumalat. Tõisel homingul tõssiwa päiwa tõsemise ajal üles ja tahtsiwa warsti jälle edesi minna, ent Seletaja ei lasknu neid mitte, enge üttel: „Teie peate häste puhastetus saama; ta kutsus neitsi Ilmasüüda nink käsk neid teekäijaid kiigest teekäimise tolmust ja porist häste puhtas mõske. Neitsi Ilmasüüta tegi nii kui olli kästu, wiis neid ütte tarre ja mõsk sääl puhtas, ja kui nema säält ära tuliwa, sis tulli Seletaja neid kaema ja lõidis neid kiik puhta olewat, siis wõt ta pitseri ja tegi ega üttele märki otsa ette ja

tähes, et nema puhta om, nink see tegi neide rõõmu weel suurembas.

Nüüd käsk Seletaja neitsi Ilmasüüta neile ka rõiwit tuwwa ja sälga panna; ta läts tõi ja panni neid neide sälga ja nema saiwa ehitedu taiwaliko rõiwastega.

Selletaja kutsus nüüd oma sulast, kelle nimi olli Julgesüda ja käsk teda henda walmis panna, mõõka wööle, raudkübarat pähä ja kilpi kätte, ja neid teekäijit senna maija wija mes ilusas nimetadas, et nema sääl wõiwa puhata. Julge süda pani hennast walmis ja kui nema ära lätsiwa, sis üttel Seletaja: Jummal õunistagu teid ja andko teile hääd teed. Ilma usuta ei wõi ütsigi Jumala meele perast olla; sest ke Jumala manu tahab saada, see peab uskma, et tema om ja et ta tasujas saap neile, ke teda otsiwa.

Õnsa omma nee, kelle ülekohus om andis antu. Rom. 4, 6.

Julgesüda läts nüüd neide teekäiadega teele, ja jõudsiwa sinna paika, kon Ristiinimene oma koorma säljast olli maha pannu; sinna jäiwa nema saisma ja kiitsiwa Jumalat ja ütliwa: „Et meie nüüd usust oleme õiges saanu, sis om meil rahu Jumala man, meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi.“

Ristiinimese naene: „Mul tulep praegu meelde, mes meile sääl wäraja man ütteldi: et meie andis andmist saame sõna ja teo läbi, kui meie seda usume. Kül Julgesüda meile seda parembide tijab ära seletada, mes see tähendap.“

Julge süda: „See kes risti pääl rippus ja kooli, om teile kattesugutsel wisil õnnistust saatnu. Ta om eesmalt õiguſt ära teeninu, kellega ta teid tahap puhastada."

Ristiinimese naene: „Kui tema oma õiguse meile arwab, mis jääb sis tema hendälle?"

Julge süda: „Temal om enamb õiguſt-kui teile ja kiige maailmale tarwis om."

Ristiinimese naene: „Ma palle sinu armas Julgesüda, seleta meile seda laiembalt ära?"

Julgesüda: „Häämeelega! See kellest meie kõneleme, om sesugune, kelle sarnast ei ole taiwan ei ka maa pääl; Temal om kats olemist, üts jumalik ja tõine inimeselik olemine, ent nee kats omma tema sisen üts, ja teie peate tema õiguse osalises saama, kui teie tema sisse usute, et tema Jumalast teile wahemehes om säetu, ja tema annap teile oma õiguſt. Esmalt oma henese tunnistuse ja tõises oma inimese olemise puhtuse läbi. Ta panep oma õiguſt pataste ette, ja seega saawa nema kinni kattetu. Paulus ütlep: Sest nii kui selle ütte inimese sõna põlgmise läbi palju om saanu pattatses; niida saawa ka selle ütte Kristuse sõnakuulmise läbi palju õiges. (Rom. 5, 19.)

Kristusel om üts õigus, mis tema esihendale ei prungi, sest annap ta seda neile, kel seda ei ole; ja kui teie kui waese sandi tema manu tulete, sis ehitap ta neid oma õiguse särgiga, mes ta teile om ärateeninu. Ent et see andis andmine tema töö ja waiwa läbi teie

hääs tulep; seeperast pidi tema sõnawõtlik olema käsku täitma, kannatama ja koolma; et teie wõisse käsuwandest wallale, ja Jumala wiha ja pattu nuhtluse alt pästetus saada. Pattu läbi om inimese sugu Jummala wiha ja wande all; ent Kristus om ütte lunastamise hinda selle eest andnu, see om: Oma püha werd ristiküllen ära walanu. — Ta om teie asemel surma lännu, ja kattap teie roojast henge õigusega, nink seeperast lät Jumala wiha teilt mööda."

Ristiinimese naene: „Nüüd näen mina kuis meie sõna ja töö läbi andis andmist saame. Oh mo armas sõsar Halelik ja teie mo armsa latse! „Pidage seda õiete oman söamen ja ärge unetage iialgi, mes Kristus meile tennu. Ent armas Julgesüda! Ke oli see, ke mo armsa mehe säljast seda rasset koormat maha wõtt, et ta kolm kõrd rõõmu perast wõis karata?"

Julgesüda: „See oli tema kindma usk Kristuse ja tema armu pääle, ke neid kablust wallale tegi, et see koorm wõis maha sadada, ja et temal enne seda usku es ole, seeperast pidi ka tema seda koormat seeni kandma, kuni ta seda usku oli saanu."

Ristiinimese: naene: „Seda mõtli mina kül, ent ma ei saanu sest eale selget arwu; ent nüüd tunne ma rõõmu oman sõamen, et see asi nul selge om, ja ma wõi ütelda, et see kiige rojatsemb inimene maa peal wõib õnsas saada, kui tema ennegi usup niida kui mo armas mees uskus."

Julgesüda: „Siin ei löwwa üts teekäija

mitte ütsinda rõõmu, sest et see koorm tema säljast maha sadab, enge siin saawa ka neide söame alandetu, et nema nakawa oma Õnnistegijat armastama ja tema meele perast elama."

Ristiinimese naene: „Tõeste, see teeb mo söant Issanda ärawaleto were jamulises, kui mo Issand oma werd minu eest om ärawalanu ja minu seega omas ostnu. Sina olet wäärt et ma sinu poole hoia, sest sina olet minu omas ostnu! sina olet wäärt, et ma terwelt sinu oma olen."

Tuhat körda tenna so,
Et sa armastanu mo.

Nüüd ma ei pane mitte innes, mesperast mo armas mees silma wet walas, kui ma temaga es lä, ja mis temale seda kitsast teed nii armsas tegi. Oh mina waene kölbmata, kes ma teda ütsinda lasksin minna! — Oh Halelik, kui wäga soowisi mina, et sinu Esa ja ema ja niisamuti ka Pelglik ja Himulik siin olessi neide söame saas wist liigutedu, et nema mitte ei lasses henda maa ilma latsist kihutada ärarikmise liina tagasi minna; nema ei saas wist mitte seda teed, Siioni liina poole, wihkama.

Julgesüda: „Sina armas naene, kõnelet nüüd niida, et so süda om täüs palawat armastust; kas sa mõtlet, et see iks niida jääp? Oh, kui palju om neid, kea Jesuse werd nägewa jooskwa ja tema wiletsuse higi mööda põski maha weerwat; ent siski narwa nema selle üle. See om üts esi äralik arm, mis sulle minu juttu pääle om söamete länu; sest Kristuse armust täüteda

olla om üts esiäralik püha Waimu ande." — Niida juttu ajaden lätsiwa nema iks edesi ja jõudsiwa sinna, kun Laisk, Holetu ja Esihenasttäis, magasiwa, kui Ristiinimene neist mööda läts. Ent perast saiwa nema weidi maad kurale poole tee weerde, üles poodus. Halelik nägi neid sääl rippuwat, selle küsse tema: „Kes nee kolm meest om, kea sääl rippuwa?"

Julgesüda: „Nee omma seesugutse, kea esi ei tahtnu Siioni liina minna, ega ei lasnu ka tõisi teekaijid siist mööda; enge essitawa palju ära, et nema hooletus jäiwa taiwa õnne otsiden, ja wiimate tegiwa weel seda juttu, et Siioni kuningas peap üts wäga kõwa Esand olema ja see elu sääl Siioni liinan ei pea koguni nii õnnelik olema kui temast kõneldas. Et meie Issand üts püha wihaga Jummal om, ke ülekohut ei jätta nuhklemata, seda teedsiwa nema kül; ent sellegi perast laimasiwa nema teda, põlgsiwa tema sulasid ja sõimasiwa neid inimeisi essitajas."

Ristiinimese naine: „Kui nema seesugutse olliwa, sis ei sünni neid mitte kahitseda; sest nema om seda saanu, mis neide töö wäärt olli."

Julgesüda: „Ehk tahate lähembale minna ja neid kaeda?"

Halelik: „Ei mitte! Las' neid rippu, meile om see suures õnnes, et nema enne om üles poodu, enne kui meie siia tullime, oles nema nüüd weel elanu, na olessi ka meid püüdnu essitada."

Nüüd jõudsiwa nema Waiwa mäe manu, kust pidi üle minema. Sääl jutustas Julgesüda

neile, mes Ristiinimesel sääl olli juhtunu. Enne kui nema Waiwa mäest naksiwa üles minema, wiis ta neid õnnistuse kaiwo manu nink üttel Kaege, see om see kaiw, kost Ristiinimene enne weel jõi, enne kui ta Waiwa mäest nakas üles-minema. Sis oli see wesi selge, ent nüüd om ta segane, sest nee, kea seda teed ei taha käwwa, om seda oma jalguga ära seganu; sest nema ei salli mitte, et tõisitse tee käia säält oma jamu kistutawa. Muidu ei wõi keagi sest weest juwwa, üttel Julgesüda, enge seda peap ütte puhta annma sisse tõstetama, sis selgip see wesi sääl jälle ära, niida et sünnip juwwa, ja seda tegiwa nema, sis waijus see muda põhja, ja nema jõiwa.

Perast näitas tema neile neid katte kõrwalist teisid, mis waiwa mäe alt ära lahkuwa; hääd kätt läts häda-tee ja kura kätt hukatuse-tee ja mõlemba olliwa alustusen wäga ilusa. Ta kõneles neile, kuis Wäljast pidi waga ja Salalik sel kõrral mõlemba sääl huka saanu, kui Ristiinimene seda teed käwwe. — Nüüd nakasiwa nema õkwa sest äkilisest mäest ülles minnema ja Ristiinimese naene üttel: „See om tõest rasse siist üles saada, ja ei ole koguni immes panna, et nema, kea oma liha hellitawa, tõist teed lääwa.

Kui nema juba tükmaad olliwa lännu, kaibas Hlalelik ja latse, et nema wästnu ja ei jõuwwa enamb edesi minna. Julgesüda kinnit neid ja üttel: „Kaege weel weidikene edesi minna, siis saame ütte lusthoone manu, sääl woite weidikene puhata; ta nakas neide käest kinni ja awwit edesi, seni kui nema sinna lusthoone saiwa, mis wäsi-

nuile teekäiatele hengamise ja jahutamise paigas kesk waiwa mäkke olli säetu. Kui nema olliwa sisse astunu ja maha istunu, küsse Hlallelik: „Kas see ei ole see hoone, kun Ristiinimene magama olli uinunu?"

Julgesüda: „Jah, see om see hoone, kus uhkuse mõtte talle söamete tõssiwa, ja kon ta magama uinu. Hoitke ka teie une eest!"

Nüüd küsse Julgesüda laste käest, kas nema tahtwa ka süwwa ja omi jalgu puhata; sest neil olla weitikene kärje mett ja üts pudel hääd joodawat wiina man, mes Seletaja tälle ütten andnu. — See kärje mesi ja kallis joodaw wiin om nee kalli armu oppetuse sõna, mes nee wana jumala pelgliku noorte ja nõrkatele jagawa. (Laul. 94 19.)

Ristiinimese naine pallel, et Julgesüda ka pidi sööma, ent tema koste: „Teie olete teekäia, seeperast peate teie sööma, et jõwwate edesi minna, ent mina lää tagasi ja söö kodun." — Kui nema olliwa sõõnu, üttel Julgesüda: „Õdang jõwwap ja päiw weerip, kui teie oma õnnistust püwwate kätte saada, siis ärge witke enamb aiga; enge rühke edesi." Latse nakasiwa ka minema ja tõise ruttas siwaperra, ent Ristiinimese naene olli oma joodawa wiina pudeli, mis Julgesüda temale and sinna maha unetanu. Kui ta seda waja löidis, saat ta ütte ommist lastest seda ära tooma; ent esi küsis ta: Mes see ometegi peab tähendama, et Siioni teekäia iks midagi siia maha unetawa, ehk esi kogoni magama jääwa. Julgesüda koste: „See tulep sest, et teekäija mitte õigede ei walwa.

Üts Siioni teekäia peab ollati walma ja pallema, kui ta lahkeste ja ilma aja wiitmata oma teed tahab edesi minna: Ke walwmise ja pallemise poolest hooletu om, neide rõõm lät sageste ikmises tekke niida kui Ristiinimene tegi.

Nüüd olliwa nema sinna paika jõudnu, kos Pelgliku ja Uskmata Ristiinimese wasta tuliwa ja tagasi lätsiwa pelju perast, sest et kats lõwi tee weeren olliwa nännu. Nema lätsiwa julgest edesi, seeni kui Lõwwide ligi olliwa saanu, sääl jäiwa latse kõrraga saisma, ja es julge enamb edesi minna; ent Julgesüda — ke üttegi asja een es wärise -- läts julgest edesi, ja kui Lõwide ligi sai, tõmbas ta oma mööga wälja ja ähwardas neid ja nema jäiwa wagusi tee-weeren saisma ja teekäija lätsiwa rahulikult edesi. Kõrraga karas üts suur ja wägew mees, ke warjul olli, neide ette ja üttel Julgesüdamele: „Mes sina sin otsit?" Ent Julgesüda koste: „Mina saada Siioni teekäijad edesi ja sul ei olle sellega asja." Selle mehe nimi olli Werejanuline.

See ei olle mitte neide tee, koste Werejanuline, kost nema peawa läbi minema, enge nema oles pidanu tõine poolt waiwa mäge kura kätt minema; mina neid siist läbi ei lasse, ja esi läts katsite kesk tee peale Lõwide wahele, et keage läbi ei sa. — Selle Werejanulise ja Lõwide perast olli see tee kawwa aiga käimata ollnu ja see läbi kogoni ära hainatanu, sest et kiik pelju perast tagasi olliwa lännu. — Julgesüda tõmbas oma mööga ja läts julgeste Werejanulisele pääle ja lõi teda tagasi.

Werejanuline: „Kas sa tahat minu siin, minu omalt peris maalt wälja ajada?"

Julgesüda: „See maa, kon sa praegu olet, ei ole mitte sinu maa, enge Siioni kuninga õnnistuse tee, kust tema omatse tema püha liina lääwa; ent sina oled seeperast oma lõwi siia tee pääle pannu, et nee waga teekäija peawa tagasi minema, ja mitte oma Issanda manu saama. Täämbani om see sul kül körda lännu, ent seekörd ei pea see sul mitte körda minema; sest nee naese ja latse peawa läbi saama ja edasi minema. — Julgesüda nakas nüüd temaga wõitlema ja raijus oma mõõgaga tema hää käe purus. Nüüd nakas ta hirmsaste röökma, ja tema hirmus hääl hirmutas neid teekäijid wäga, et nema kiik Julgesüdame ümber kokko jooksewa.

Kui Werejänuline oli ära koolnu, üttel Julgesüda teekäiate wasta: Tulge nüüd julgeste minu perra ja ärge peljage enamb, sest teie waenlane om ära wäärtu, ja niida lätsiwa nema ilma peljota edasi, ja saiwa pea sinna Maja manu, mes sääl tee weeren hääd kätt olli, ja et õdang käen olli, rühksewa nema, et enne pimedat sinna saas, sest nema soowisiwa sinna öösés jääda.

Wäräja-Waht Walwja näggi neid ja läts neide wasta ja wiis neid sinna maija.

Walwja: „Kas sa ei tule ka sisse, armas Julgesüda?"

Julgesüda: „Ei mitte, enge mina lää jälle kodu tagasi."

Ristiinimese naene: „Oh kuis wõime meie sinu tagasi laske; sest sa olet meid nii

ustawalt edasi saatnu ja meie eest sõdinu, mes meie iialgi ei wõi unetada."

Halelik: „Oh, et meie otsani sinuga wõissime ütten käwwa! Kuis wõime meie waese nõrga ütsinda selle tee pääl edasi saada, kon niipalju kiusatust ja häda on?"

See kiige nooremb poig nimega Jakob läts Julgesüdame manu ja üttel: Meie palleme teid armas Esand, tulge meiega ja awitage meid edasi, sest meie oleme nõrga ja tee om waiwaline.

Julgesüda: „Mina ole oma Issanda käsualune ja täida, mes tema minu käsep, ta om minnu teid sija maale käsknu saata ja seda ole mina tennu. Teie ei ole temalt seda mitte pallelnu, et ma teid tee otsani pea saatma; ega ta seda ei oles keelnu. Ta jättis neid Jumalaga, käänd ümbre ja läts oma teed. — „See om see julgus, mis meil om Jumala poole, kui meie midage palleme tema tahtmise perra, siis kuulep tema meid." (Jon. 5, 14.)

Häste kül keik kõrda lääp
Ei ole pelgu häbi,
Pallelden meile abi saap
Tema Poja läbi,
Kui meie palleme,
Sis ta muret kannap,
Waimu andeid annap.

Fr. R. Kreutzwaldi Nim. EMSV Riikl. Raamatukogu

Kaege kirja läbi, sest teie arwate, et teil neide sisen om igawene elu, ja nee omma, mes minust tunistawa, ütlep Issand. (Jon. 5, 39).

Julgesüda lahku nüüd neist ja läts tagasi,

ja niida om ka: Kes alati ei walwa ja ei palle, wõib pea omast usu julgusest ilma jääda, sest usujulgus om püha Waimu anne, mes sis kaub, kui meie ei saisa alati palwen?

Walwja: „Kost maalt teie olete?“

Ristiinimese naene: „Meie oleme äraritknise linast. Mulle anti teeda, et mo armas mees Ristiinimene om Siioni liina wasta wõetu ja nüüd rutta mina oma lastega ja selle armsa sõbraga ka tema manu.

Selle pääle lõi wäraja waht Walwja, kella ja sis tuli üts wäga armas neitsi nimega Ettekaeja wälja ja teda käsk Walwja neid waesid ära wäsinu teekäijid sisse wiia, et nema öömaja wõis saada. Neitsi Ettekaeja läts ja üttel seda maja Esandale ja see tulli ja kutsus neid sisse, ütelden: „Tulge sisse, minu Essa õnnistedu.“ Ja kui nema oliwa sisse lännu, sis teretas se maija esand neid lahkeste ja andis neile suud, ja neide söame olliwa rõõmsa.

Kui nema magama heitsiwa, sis nakas Ristiinimese naene ja Halelik neist mööda lännu asjust kõnelema.

Ristiinimese naine: „Kui mo armas mees ära läts, es mõtle ma mitte selle pääle, et mina niipea tema perra pidi minema, ja nüüd ole ma juba siin?

Halelik: „Nii weidi kui sina selle pääle mõtlesit ole ka mina mõtelnu, et mina seda teed saa käima!“

Ristiinimese naene: „Weel wähemb mõtli mina selle pääle, et mina teda sääl iga-

wetsen rõõmun saa nägema, nink temaga sääl Issandate Issandat ja kuningate kuningat saa kumardama, kuis ma seda nüüd usu ja loota."

Halelik: „Kas kuulet ütte häält armas sõsar?"

Ristiinimese naene: „Minu meelest oles, nii kui kuules ma ütte mängu häält; wist rõnnustawa nema, et meie siin oleme."

Halelik: „Oh mis armas laulmine ja ja mängmine om see; see om üts söame rõõnnu laul taiwan meie waeste pattaste perast."

(Luk. 15, 10).

Kui nema tüki aiga olliwa juttu ajanu, uinuwa wimate magama, ja tõisel hommungul kui nema wirguwa, küsse Ristiinimese naene: „Mis sa unen näid?" Halelik? Kas sa ütte niisugust armast und nägit?"

Halelik jutustas mis und ta olli nännu. „Ma istusi ütten ütsikun paigan, ja ikse sääl oma söame loo üle. Kõrraga kogus hulk rahwast minu ümbre minu kuulma, ja nee nakasiwa minu sääl pilkama ja naarma; mõne nimetasiwa minu hullus ja tõise jälle tõukasiwa minu üttest paigast tõisi, seeni kui wiimate üts mees mo ette aste ja küsse: Mes sul wiga mo lats? ja kui ma temale oma häda üles kõneli, siis üttel ta: „Rahu olgu sinoga!" Ta pühkse esi oma rättiguka mo pisarit mo silmist ja pani mulle walged rõiwad sälga, ütte kuld kee mo kaala ja üts wäga kena kroon mo päha. Selle pääle wõtt ta minu kättpidi ja wiis ütte kuld wäräja manu, sääl kopput tema ja see wäraja

tetti wallale, siis läts see mees esi een sisse ja mina lätsi tema perra, seeni kui aujärje ligi, ja aujärje pääl istus üts mees wiie suure hawaga, see üttel mulle: Oh tere tulemast mo tütrekene; ent see paik olli walge ja paistse palju selgembide kui selge päiw. Ma lootsi ka sääl sinu meest nätta saawat, ent kui ma ümbre kaije, wirgu ma üles; kas ma siis naarsi ehk mitte, seda ei tija mina."

Ristiinimese naene: „Sa naarit suure häälega ja mina mõtli sis neide sõnade pääle mes om Jiopi raamatun 33 päätükin 14—51 wärsin ülespantu: „Et Jummal kõnelep unenägemisen unewoodi pääl; meil ei ole mitte tarwis ütsinda walwaten ja palweten temaga kõnelda, kui meie oma unewoodi heidame, enge tema tulep ka sis meie manu kui meie magame ja teeb, et meie tema häält kuuleme; tema walwap meie ümber kui meie magame. Jumal wõib meiega egal ajal kõnelda ehk meie walwame ehk meie magame." —

Halelik: „Ma soowi et ma sedasama und weel näessi, sest see oli armas mo meelest?"

Ristiinimese naene: „Seda ma usu kül; ent see ei tule egakõrd, sest Jummal ei kõnele mitte iks üttel wiisil meiega kui meie magame. — Ma usu et ka aig om ülestõusta ja teele minna?

Halelik: „Mina jääs hää meelega weel siia, sest palle ma. Kui nema keelwa jää sis sija, sest ma tahas hää meelega neide armsa neitsidega enamb tutwas saada. Ma näe et

Ettekaeja, Tark ja Armastaja, wäga armsa neitsi omma."

Selle tare nimi kon nema magasiwa oli rahu kammer ja nema olliwa sääl ka wäga rahuliste maganu. Hommungu laulisiwa nema seda wärssi:

Mo heng, oh anna söamest
Nüüd tenu Jumalale.
Kes so sel öösel rahu sees
Om heldest hoitnu jälle;
Jo päike näitap sul'
Mes wara Jumalal,
Mes usklikuide silma een
Om nätta paistwa kaste seen.

Kui nema walmis oliwa, siis tulliwa ülewelt maha ja tahtsiwa warsti oma teed edesi minna; ent nee neitsi palsiwa neid et nema weel pidiwa weidikese sinna jääma ja sääl weel mõnda asja häste tähele panema. Ent enne kui nema weel midagi pidiwa tähele panema, taht Tark nätta, kuis see ema omni latsi om kaswatanu ja pallel selleperast luba neid kaeda ja neide käest midagi küsida. Ema es keela seda mitte, sest nakas sis Tark neilt küsima ja kutse esmalt nooremba poja Jakobi ja üttel: „Ütle mulle armas Jakob, kes see om, ke sinu om loomu?"

Jakob: „Jumal see Essa."

Tark: „Kes teeb sinnu õnsas?"

Jakob: „Jumal see Essa, Poig nink püha Waim."

Tark: „Kuis teeb Jumal see Essa sinu õnsas?"

Jakob: „Oma armu läbi.“

Tark: „Ent kuis teeb see Jumala poig sinu õnsas?“

Jakob: „Oma kalli kannatamise, surma ja were ärawalamise läbi.“

Tark: „Ent kuis teeb püha Waim sinu õnsas?“

Jakob: „Oma kutsmise, walgustamise, pühendamise ja hoitmise läbi.“

Tark: „Armas naene! See om wäga hä ja kittusse wäärt, et sa oma poiga niida olet oppetanu.“

See pääle kutsus Tark nüüd tõise poja ette, selle nimi olli Samuel ja küsis temalt: „Mes om taiwas?“

Samuel: „See om see kiige õnsamb paik, kon Jumal esi ellap.“

Tark: „Mes om põrgu?“

Samuel: „See om see hukatuse paik, kon surm, kurat, ja julge pattane asset om.

Tark: „Mis perast tahat sina hämeelega taiwa saada?“

Samuel: „Et mina sääl wõis Jumalat nätta ja Teda wäsimata teeni; nink ka Kristust nätta ja teda igaweste armastada, ja ka püha Waimu täwewust oppi tundma, mes ma siin ealgi ei sa tunda.“

Tark: „Sa olet üts wäga armas lats et sa niida olet oppnu; nink kutsus nüüd Josepit ette ja küssis: „Kes om inimene?“

Josep: „Üts mõistlik loom, keda Jumal oma näo perra om loonu.“

Tark: „Mis peab inimese kiige suuremb mure olema?“

Josep: „Et ta wois õnsas saada.“

Tark: „Mes perast om inimesel õnistust tarwis?“

Josep: „Sest et inimene pattu läbi ütte perisorjuse alla om tõukatu.“

Tark: „Mis om sääl man tarwis, et inimene kolm ainu Jumala läbi saab ära pästetu?“

Josep: „Nüda kui patt üts wäga suur ja kange rõõwli om ja ütski omast wäest tema küüsist ei wõi päseda; om Kristus meid oma imeliku armastuse läbi wallale pästnu.“

Tark: „Kes om nee, kea õnsas saawa?“

Josep: „Nee, kes tema äralunastamise sisse uskwa.“

Tark: „Sa olet üts armas lats, et sa seda kiik olet häste tähele pannu ja meelen pidanu, mes so emma sulle oppetanu.“

Nüüd kutsus Tark kiige wanembat, selle nimi olli Madis, ja küsse tema käest: „Kas enne Jumalat ka keake om elanu.“

Madis: „Ei mitte; sest Jumal om igawene ja ei ole kedagi enne teda olnu; olgu taiwast ehk maad ja kiik mes neide sisen om.“

Tark: „Mes sa mõtlet Pibli raamatust?“

Madis: „See om Jumala püha sõna.“

Tark: „Kas sääl sisen ka midagi om, mis sa ei mõista?“

Madis: „Weel wäga palju.“

Tark: „Mes sa sis teet, kui sa seesugust kohta loet, kellest sa arwu ei sa?“

Madis: „Sääl mõtle mina: Jumal om

targemb minust. nink palle, et ta ka mulle seda wõtas seletada."

Tark: „Mes sa koolnude üles tõusmisest usut."

Madis: „Mina usu et koolja saawa üles-tõusma ja seda usu mina esmalt see perast, et Jumal seda om tõotanu ja tõiselt see perast, et tema ka wägew om seda täitma."

Tark manitses nüüd latsi, seda, mis ema neile oppetap, iks hoolega tähele panna ja õiete meelen pidada. — Minu latsekeise, ärge armas-tage mitte sõnaga, ei ka keelega, enge töö ja tõttega.

Pahad waimud, wennad! waatke:
Kõrd meil säetud ilusast.
Tulge seltsi, hoitke, saatke
Iga meest, ka oma last.
Kui sis Issa ette saate,
Kumardaden ütelge:
Mis siin meie wistist näeme,
Sest jo nakas armu töö.

Mis om waene inimene, et sa tema pääle mõtlet? ja inimese poig, et sa tema eest hoolt kannat?

Ristiinimese naene ja tema latse nink Halelik olliwa juba nädala päiwa sääl Walwja maijan olnu, ja mõnda sugust hääd sääl maitsnu, sest üttel nüüd Ristiinimese naene: „Meie peame jälle nakama oma teed edesi minema, sest ega meie sija wõi igaweste jääda ja Halelik olli ka nüüd walmis teele minema; nemad anniwa seda sis pe-rerahwale teeda, et nema jälle oma teed tahtwa edesi minna; ent et neil julgust es ole ütsinda seda teed edesi minna, tegi Ristiinimese naene

ütte palwe kirja, ja and seda Walwja kätte ja pallel seda oma sõbra seletaja kätte saata.

Walwja lähhatas kirja Seletaja kätte ja sis kutsus ta neid teekäija ja taht neile weel mõnda asja näidata, mes neile neide teekäimise pääl mälestuses ja meeldealgatamises pidi olema. Eesmalt wiis ta neid ütte kambre, kun see ubin olli, kellest Ewa olli sõõnu ja ka omale mehele annu, kui nema selle süü perast paradisist olliwa wälja aetu. Säält lätsiwa nema ütte tõisi paika, mes wäga armas ja tähelepanemise wäärt olli nink pera mõtlemist tarwit, ja see olli see paik, kost nema Kristuse risti, ja seda taiwa redelit wõisiwa, nätta, kun pääl Jumala engli ülles ja alla käwwewa, nink ütte uskliku hengele suures tröstis om. — Nüüd lätsiwa nema kolmanda kambre, kon üts kullast ankru olli, seda käsk tema neid, hennestega ütten wõtta, sest see wõib teile suures kinnituses häda ajal olla. Sest see kuld ankru om kindma usk Jeesuse Kristuse armu pääle. Wiimate wiis ta neid weel sinna kohta, kon see mägi olli, kun pääl Abraham oma poiga Jisakit pidi ohwerdama; sääl näitas ta neile selle altari, kon peal Jisak olli kinni köidetu ja see pand neid Abrahami usku suures kitma.

Selle wahe sisen oli ka Julgesüda jälle sinna jõudnu ja Seletaja olli teekäijatel weel tee moona perra saatnu. Na olliwa nüüd wäga rõõmsa, et Julgesüda jälle sääl olli neid awitanu.

Niida kui Esa laste pääle halestap, niida

halestap Issand neide pääle, kea teda pelgawa. (Laul 103, 13.)

Las' mo so peralt jääda
Truu Jumal igawest,
Ja wõtta minust keelda
Kiik wale õppetust!
Tee kindmas minu söand
Ja anna kannatust!
Siis tahan anda, Issand,
Sul ikkes auustust!

Olge kasina, walwage, sest teie waenlane, kurat, käib ümbre kui röökwa Lõwi, ja otsip, keda tema wõis äraneelda. (1 Petr. 5, 8.)

Nüüd tenasiwa nema kiige hää eest ja jätsewa oma sõbra Jumalaga; ent Julgesüda ja kats neitsit Tark ja Ettekaeja lätsiwa neid mäest alla saatma, et nema seda kergembiste waiwa mäest alla alanduse orgu wõis saada. See mägi om tõeste üts waiwa mägi; Kül see tee üles tulla olli waiwaline, ent siit alla minna, ei ole ta sugugi paremb. Jah üttel Tark, ei ole ta mitte kerge asi waiwa mäest alla alanduse orgu minna. Et teie ei libise ja ei satta, oleme meie tulnu, teid saatma. Kui nema alla lätsiwa, kaiwa nema hoolega ette; siiski juhtus sagedaste, et üts siin ja tõine sääl komistas, ent nee neitsi hoitsiwa neid sadamast. Niida jõudsiwa nema alla orgu; seal anniwa nema neile weel leiba ja kallist joodawat wiina teeruwas, soowisiwa neile hääd teed ja lätsiwa sis tagasi. Ent Julgesüda läts teekäijatega edesi. — Meie ei pea ialgi omast usust kiitlema, ei ka

sest, et meie Kristust tunneme, sest kui meie ei walwa, wõime ka pea sadada; sest Õnnistegija ütlep: „Walwge ja pallelge, et teie kiusatuse sisse ei sa, waim om kül walmis ent liha om nõrk.“

Kui nema weidikese maad oliwa edesi lännu, kuuld Ristiinimese naene kõrwalt ütte wäga ilusat laulu häält, ta jäi kuulama ja kuulis neid armsaid sõnu laulwat:

So arm oh Issand om nii suur,
Mes omast terwest ihust nään:
So kiige kallimb armu juur,
Mo kinnitap, et rahun jään. —
See om üts rõõm, sul elada,
So maja õnsust maitseda!

Nee armsa sõna täitsiwa neide söamid suure rõõmuga, et nema weel saisma jäiwa nink neid perra wõttiwa, kui kõrraga ütte teist kuuliwa wasta laulwat:

Sest meie Jummal on nii hää,
Ta halastap jo kiiki pääl.
Ja saadap neid, et kiik jo pea
Ta armu maitsʼwa siin ja sääl.
Meid esaliku armuga
Ta wõttab ümbre pirata.

Seda kuulden küsse Ristiinimese naene Julgesüdame käest: „Ke sääl nii kenaste laulwa?“ Tema koste: „Nee omma nee turteltuikese, kea kewadetsel ajal, kui päiw armsaste paistab ja maa oma magusa ja armsa lille haisuga maailma täidap, nii armsaste laulwa; neid wõib kiige see päiwa kuulda; neid om üts kaunis suur selts.“

 Folk

Alanduse orun läts Julgesüda neide een ja üttel: Siin ei ole teil üttegi peljata, sest siin ei ole midagi pelju wäärt asja een. Seesama alanduse org om see kiige armsamb paik, suwwisel ajal, ja siin wõib üts Siioni teekäija oma söamele ja silmile rõõmu löida ja õige selgeste nätta, mes teda kosutab. Kaege kui armas maja siin om ja kui iluste ta lilledega ehitut om. Ma ole mitu hädalist ja söame poolest rõhutud siist läbi wiinu ja nema om sis rahu ja rõõmu löidnu. — Sest Jummal paneb suureliste wasta, ent alandlikuile annab tema armu. (1 Petr. 5, 5.)

Niida könelden lätsiwa nema iks edesi ja kõrraga nägiwa nema ütte poisikest tee weeren lambid hoidwat, kellel wäga halwa rõiwa säljan oliwa, ent tema silmist oli nätta, et ta oman söamen wäga rõõmus oli. Ta istus sääl ütte mätta otsan ja laulis:

Kes armastap siin alandust:
See hoietas ka sadamast;
Kes om nii waene pattane:
Ja omast meelest wäikene,
See om Jesu armas lats
Teda armust saadetas
Et kül waesust om siin nätta.

Seega rahul ole ma,
See om suuremb wara ka;
Mis sa Jeesus annu mul
See eest annan tänu sul.
Sest saab mulle ikkes kül,
Kui siin rõõmus süda mul
Et so armu pääle loodan.

Selle pääle üttel Julgesüda: „Kas teie ka mõistate mes ta selle lauluga ütleb?“ Ta kuulutap; et kül ta elu päält nätta halw ja waene, siiski ta süda kargab rõõmu perast sääl alanduse orun, kui roosi aijan kõndiden.

Siin alanduse orun elli meie Issand omil liha päiwil ja tema kuuld selle karja poisi laulu wäga hää meelega ja temal oli sest rõõm. Siin wõib inimene kiigest elu segadusest rahul olla, ent muijal om mitmesugune häda ja rist een; siin alanduse orun om ütsinda rahuline ja waikne wesi; sest orust ei löida ka eale muud, kui waest alandliku ja pattu kahitsewat teekäijat.

Kuis ütli, elas meie Issand esi siin alanduse orun, ja et temal nii armas olli, seeperast tasub ta neile, kea alandusen ja armastusen tema perra käiwa, seda wäga rohkeste. — See om wist seesama paik, ütles Samuel. Kon minu esa Apoloniga wõidel?

Ei mitte siin, koste Julgesüda enge sisen pool, om üts kitsas koht ja seepärast ka üts wäga peljataw koht, sääl juhtub neil enambist iks wõitlemist; sääl unetawa nema enambite iks seda kätte saanu armu ära ja sest tulep sis, et neide söame nakawa pelgama ja wärisema.

Kui nema sinna kohta olliwa saanu, sis näidas Julgesüda seda, kon Ristiinimene sais ja kon Apoloni tema pääle tuli ja kuis nema seda maad oma jalguga olliwa ärasöknu. Siin om Ristiinimene hennast kui üts wägew wõitja ülles näitnu, sest kaege, sääl kiwide pääl om weel tema weri nätta. Kaege kuis neist hoopidest

mis mööda lätsiwa, nee kiwi lahutu om. Kui Apolion oli ära wäärtu, siis nakas ta jälle edesi minema ja sai surma orgu, kohe ka meie peame saama. Kaege, sääl om weel üts mäletuse post, kon Ristiinimese wõitu saamine tema auwus tulewa põlwe rahwale om sisse lõigatu.

Edesi minnen jõudsiwa nemad nüüd surma orgu, mis palju suuremb om, kui alanduse org, ja see olli mitmesugutsid kiusatuisi täis. Mittu om sääl suuren hädan olnu; Ent ka mitte ilma õnnetuseta läbi saanu, kui nema päiwa ajal käisiwa. Ka nema saiwa säält häste läbi, sest nema käwwewa päiwa ajal ja Julgesüda olli neide saatja.

Surma org om üts seesugune kottus, kon Jumal näitap, nii kui tahas ta inimeisi igawest surma sisse tõugata; ent siski Kristuse Jeesuse läbi ära pästmist löidwa.

Kui nema sinna orgu olliwa saanu, siis oli neil niida, kui kuules nema hengede oigamist ja ütte niisugust kaibamist, mes neist kuulda, kea suuren hädan ja waiwan om, ja see pand neid wärisema ja pelgama, et naese walges jäiwa kui lubi saina küllen; ent Julgesüda tröstis neid ja käsk neid rahul olla. Kui weel tüki maad edasi lätsiwa, siis tundsiwa nema, kui wärises maa neide jalgu all, ent ommetigi es olle midagi nätta, sis kaiwasiwa poisi: „kas see häda weel ei ole otsan?“ ent Julgesüda keeld neid kaibamast ja nurisemast, ja käsk ennegi hoolega heneste ette kaeda, et nema mitte kiusatuse sisse ei satta. Nida lätsiwa nema iks edasi, kunni

kesk orgu olliwa saanu; sääl üttel Ristiinimese naene: „Minu arwaten näe mina sääl een tee pääl ütte seesugust looma saiswad, keda ma enne weel ei ole nännu.“

Julgesüda üttel: „Kes pelgliku omma nee hoitko häste minu ligi, sis ei ole neil midagi peljata.“ Kui nema niida edasi lätsiwa, aste kõrraga Saadan neide ette, ja es taha neid edasi laske. Ent Julgesüda läts õkwa tema pääle ja ta kadus kõrraga eest ära, nida et ütski es näe kohe ta jäi; sääl tuliwa neile nee sõna meelde, mes om üles pantu Jakobi raamatun 4 päätükin 7 wärsin: „Saiske kuradi wasta, siis peab ta teie mant ära pagema.“

Waiwalt olliwa nema sest edimatsest hirmust toibunu, kui kõrraga ütte hirmust rõõkimist kuliwa, mes kiik seda orgu täitse. Halelik kaes tagasi ja nägi ütte hirmust suurt lõwi rõõkiden neide perra tulewat ja hirmutas neid wastsest; ent Julgesüda lask neid teekäijid henda ette minna, ja essi käänd ta Lõwwi wastu. Kui Lõwi teda nägi tulewat, käänd ta ümber ja läts tagasi, nink Julgesüda läts jälle teekäijate manu. Nüüd lätsiwa nema rahul edesi; ent wimate tuliwa nema ütte kitsa kottuse pääle, kon üts suur haud kesk teed olli et neil läbi saamist koguni loota es ole. Kui nema ümbre kaijewa, kuis säält läbi saada, satte kõrraga üts paks udu maha ja ilm läts kott pimedas, niida et nema mitte eneste ette es wõi nätta. Oh, tännitiwa ne teekäija: „mes peame nüüd tegema?“ Ärge peljage, üttel Julgesüda, olge wakka

ja oodake ärapäästmise perra. Nema jäiwa saisma, sest et tee kinni olli. Nüüd olli neil, kui kuules nema wainlase jooskmist, ja hawwast tõusis üts wäga mõru suits üles. Sääl üttel Nistiinimese naene Haleliku wasta: „Nüüd näe mina, kui paljo mo armas mees om riidanu kannatama, seda teed käwwen. Ma ole palju sest kottusest kuulnu, ent ei ole enne sääl olnu. Oh, ta waene, ta läts ütsinda ja weel päälegi öö aiga siist läbi ja nee põrgulise olliwa tema ümbre, et teda oles lahki kisknu."

Julgesüda üttel; „Meie oleme kiik nüüd ütte wäga suure häda sisse sadanu, ent siski tija mina, kuis meie sest jälle wõime pästa. Kes pimeduse sisse sadawa, need peawa Issanda pääle lootma ja teda appi hõikama, sis wõttab ta neid rõõmustada. Ma ole sagede sest orust läbi käinu ja mittu kõrd weel palju suuremban hädan ja wiletsusen olnu kui nüüd, ja mina ela weel praegu, ent ütsigi muu ei ole minu pästnu, kui wägew Jehowa, kelle pääle ma loota ja kelle sisse ma usu; Tulge, ja hõikame Teda appi, kül ta wõib pimeduse asemel jälle walgust anda.

Nüüd heitsiwa nema kiik oma põlwe pääle maha ja pallsiwa Jumalat söamest, et ta neile jälle walgust wõttas anda, ja es ole nema weel mitte lõppetanu palwet, kui juba ilm jälle walges läts ja nema ilma suure waiwata sest hawwast ülle saiwa. Pärast üttel Josep: Kas meie ei wõi weel selle surma oru otsa nätta? Julgesüda tõreles poissi ja käsk ennege hoolega henda ette kaeda, et ta mitte ütte suuremba häda sisse

ei satta, kui see, kon sisen nema olliwa olnu. Sest ajast naksiwa nema suuremba hoolega henneste ette kaema ja niida saiwa nema kergeste üle kiige kiusatuste kaplu.

Kui nemu nüüd iks edesi lätsiwa, siis löidsiwa nema säält tee weerest ütte koolu mehe luud maan olewat. Nema küssewa kelle luu nee kül olnes? Julgesüda üttel nee hooletuma lum olewat, ke ka seda teed Siioni-liina poole nakanu käima, ent omma hooletuse läbi palju aiga wiitnu ja ka see tee pääl palju teekäijit ära tapnu, selleperast ei ole tema ka selle tee otsale saanu, enge siia ära koolnu. — Seda teeb ristirahwas, ent sellegi perast om nema oma henge õnnistuse perast wäga hooletu.

Kui nema nüüd surma orust oliwa läbi saanu, saiwa nema ütte wäikese maja manu ja säält tuli üts suur pik ja tugew mees wälja; tema nimi oli Tugew, liignimi: Kuradiwäen, see hõikas kõwa häälega: „Julgesüda! Es ma sulle kül sagede ole üttelnu, et sina seda ei pea tegema, et sina rahwast minu Esanda kuningriigist wälja weat. Sa weat naisi ja latsi säält ära ja niida teet sa suurt kahju minu Esanda kuningriigile.“ Julgesüda koste: „Mina ole selle kiige kõrgemba Jumala ja wägewa Jehowa sulane ja see om minu amet, et mina neid waesid pattatsid pattust käändmise poole kutsu ja oma Õnnistegija manu wii. Minu om kästu, mehi ja naisi, nink ka latsi pimedusest walguse sisse kutsu ja neid niida kuradi wõimuse alt wallale pästa; ent sinu töö om see, et sa neid

waesid neide pattu pimedusen tahat kinni hoita ja igawetse hukatuse sisse saata; ent meie Jumalal ei ole mitte hääd meelt ütte kurja surmast, seeperast om ta mulle seda käsku annu, neid õnnistuse ja elu poole kutsu.

Seda kuulden wihastas henda Tugewkurati wäen ja läts suure nuijaga Julgesüdame pääle, ent see tõmmas ka oma mõõga wälja ja läts tema wasta. Tugewkuradiwäen löi Julgesüdamele niida päha, et ta põlwile maha satte ja kui teekäijat teda nägiwa maha sadawat, nakasiwa nema wäga pelgama; ent tema tõusis pea jälle üles ja raijus mõõgaga wainlase hää käe maha. Et kül hää käsi olli maha raijutu, sellegi perast sõdis ta wägewaste, seni kui ta ära wässe ja maha iste nink aur tema nina sõõrmist, kui keewa wee katlast wälja käis. Julgesüda satte ommi põlwi pääle ja tegi söamest palwet, et Issand teda ta wainlase käest wõttas pästa ja teekäija tegiwa seda sama. Kui nema weidi aega olliwa puhanu, siis nakasiwa jälle pääle, enge Julgesüda läts tema pääle ja löi teda niida et ta kõrraga maha satte ja ära nõrkes, nink sis raius Julgesüda tema pää otsast ära. Nüüd hõiskasiwa naise ja latse rõõmu perast; ent Julgesüda tenas ja kiitis Jumalat selle suure abi eest, et ta teda ja neid teekäijat olli saadana käest pästnu.

Edesi minnen jõudsiwa nema ütte kõrge koha pääle, kost nee teekäija kaugele wõisiwa nätta, sinna istewa nema maha, söiwa ja jõiwa

ja oliwa üliwäga rõõmsa, et nema sest kahjutegewast wainlasest olliwa wallale saanu.

Kui nema olliwa söönu lätsiwa jälle edesi; es ole nema weel kuigi kaugele jõudnu, löisiwa nema ütte wana halli pääga meest teewerest rassest magawat. Nema tundsewa tema rõiwastest, et ta ka üts Siioni teekäia olli, sest temal olli wöö wööl ja kepp käen. Julgesüda wirutas teda üles ja kui ta oma silmi wallale tegi, küsse tema: „Mes see om? Kes teie olete? Mes teil siin tegemist?" Selle wanna hallikese nimi olli Tõemeeleline. Ta olli ka üts Siioni teekäija ja selle tee peal wanas ja hallis saanu.

Niida peab üts waimulik teekäija iks tõist, kes uinuma om jäänu, teda pattu unest üles wirutama. — Kes oma liha pääle külwab, see lõikap hukatust, ent kes Waimu pääle külwap, see lõikap Waimust igawest ellu."

Oh tõuskem pattu waiwast
Nink wõtkem walwada.
Sest Jumala poig taiwast
Meid wõttap kutsuda.
Ja otske armu wilja,
Mis teep teid kangembas.
Ja nõutke wara hilja,
Et saate wagambas.

Ent kiige asja ots om ligi, seepärast olge mõistliku ja hoolsa palwet tegema. 1 Petr. 4, 7.

Wanna Tõemeeline tõssi nüüd üles ja olli ediotsa weidikene pelgklik, sest ta arwas neid rööwlid olewat, ega ei wõinu seda mõtelda, et

 5 37

nee kea teda olliwa wirutanu, tema sõbra pidiwa olema. Julgesüda kutsus teda ja üttel: Tule ennege wanna sõber ja ära pelga, sest meie ei ole muud kui sinu sõbra.

Tõemeeleline läts nüüd julgeste lähemballe ja küsse: „Kes teie siis ollete?“ Julgesüda könel sis temmale kiik üles, ke nema om, ja ta pallel neilt andis, sest ta üttel: „Mina mõtli teid rööwlit olewat; ent nüüd näe mina teid jumalapelkliku Siioni teekäia olewat.

Julgesüda: „Ent mes sa sis ometegi oles tennu?“

Tõemeeleline: „Ma oles Jumala armu wäen ja tema armu pääle looten seeni wasta saisnu, kui mul weel henge rinnun om ja oles usun selle poole hõiknu, kes omatsid hoiab, siis ei oles minna ialgi ärawäsinu, sest üts õige Ristiinimene ei wäsi muidu eale; kui ütsinda ennege sis, kui ta esihenda wäe pääle lootap.“

Julgesüda: „Se om õige wana esa, niida peab üts õige ristiinimene wasta saisma; ent nüüd palle mina: ütle mulle oma wana nimi ja kost maalt sa olet tulnu?“

Tõemeeleline: „Hää meelega ei tahas mina kül mitte oma wana nime ega elukottust teeda anda; ent et sa seda teeda igatset, taha mina sulle ütelda: „Mina ole meelepimmeduse alewist, mes nelja päiwa teekäik, ärarikmise liinast weel kaugemballe om ja minu nimi olli Enne —“

Julgesüda: „Wõi säält olet sa peri! Ma

usu et ma so wana nime ka enne ole kuulnu? Kas so nimi ei ollnu Enne Esihenda õigus?"

Tõemeeleline: „Ei mitte Esihenda õigus, enge Esiheneseſt õige. Mina usu, et minu nimi endise eluga wäga ütte käwwa; ent minu Esand: Kuis sa seda tijat, et mina see olle?"

Julgesüda: „Mina ole seda oma Issanda man kulnu, sest tema tiiab kiik, mes maa pääl sünnip, ja mina ole wäga imes pannu, et sest alewist ka mõnne Siioni poole rühksewa."

Tõemeeleline: „Jah, meie maa saisab wäga põhja poole ja seperast ka päiwast palju kawwembal seepärast ka palju külmemb, oma meeletuma elu sisen kui ärarikmise liinan; ent seegi perast wõib üts inimene, kui ta ka jäämere weeren istup, päiwa walgust nätta, enne, kui nee, kea lõunamaal elawa. Kui see õiguse ehk arnu päiw temale ülesse tõusep, sis saap tema külm süda pehmendus ja kosutetus, ja seesugune lugu olli ka minuga."

Julgesüda: „Müüd näe mina, armas esa, et sa tõttet kõnelet." Selle pääle teretas see wanemb ausmees neid teekäijit armsaste ja küsse neide nime ja elulugu.

Ristiinimese naene üttel: „Mina usu armas wanna esa, et sa ka minu armast meest olet tundnu. Tema olli se waga Ristiinimene ja nee omma tema neli last. Kui se wana esake seda kuult, sis õnnistas ta neid mitme tuhande õnnistamisega; Käänd sis laste poole ja küsse ega ütte käest nime, ja kui nema ega üts oma nime olliwa nimetanu, siis üttel tema:

„Madis, olgu sinu süda selle Matteusse sarnane, kea Issanda kutsmise pääle: Käi minu perra! üles tõusis ja Issanda perran käis.

Samuel, olgu sinu süda Prohweti Samueli sarnane, ke alati palwen ja usun sais.

Josep, sinu süda olgu selle waga Joosepi sarnane, keda Potiwari majan taga kiusati, ent siski puhtas jäi sest ta pages liha tegude eest.

Jakob, ole sina kui se wana waga Israeli pää wanemb Jakob. Kes Issandaga wõitles." (Mos. 31, 27).

Selle pääle üttel Ristiinimese naene Tõemelelisele, et ka Halelik oma esamaad ja sõbra mahajätnu, nink temaga ütten tulnu; sis üttel wana Tõemeeleline: Sinu nimi om Halelik. Halastaja wiib sinu siist hädast ja waiwast läbi, kuni sa sinna saad, kon sa seda halestajat palgest palgeni saad nägema."

Kiige selle üle rõõmustas meie saatja henda üliwäga ja esiäranis wana esakese ülle. Ütten iks edesi minnen küsse Julgesüda, kas wana Tõemeeleline ka ei olle ütte meest tundnu, kelle nimi olli Pelglik, ke ka omalt maalt olli wälja lännu Sioni teed käima?

Tõemeeleline: „Wäga häste! Tema olli ka üts niisugune mees, kelle sarnast palju ei ole lõida: Ta olli üts wäga Tõemeeleline teekäija, et ma niisugust oma elu sisen ei ole nännu."

Julgesüda: „Ma näe, et sa teda wäga häste tunnet; ollet sinna temaga ütten käinu?"

Tõemeeleline: „Mina olli sis tema seltsimees ja sõber, kui tema esmalt omast pattu

unest üles wirgu ja küsse: „Mes pea ma tegema, et ma õnsas saa.“

Julgesüda: „Mina olli ka tema saatja Siioni tee pääl.“

Tõemeeleline: Sis tiat sina jo kül, mes sugune imelik mees tema olli.“

Julgesüda: „Mul olli wäga palju tegemist temaga.“

Tõemeeleline: „Seda usu mina kül, et sul temaga palju waiwa om ollnu, seeperast soowi ma weel enamb temast teeda?“

Julgesüda: „Ta olli wäga hoolas, nink mõtli alati selle pääle, kas tema ka wõib sinna saada, kohe ta süda ihkap. Kiik asja, mes ta ial kuult, ne hirmutasiwa teda kõwwaste; Katsite mõtlemise pori sisen om tema terwe kuu aiga magann; Sääl om palju temast mööda lännu, teda kül üles ajann, ent tema ei ole julgunu üles tõusta ei ka edesi minna; enge om üttelnu: „Kui ma ka sija peas koolma, siski ei lä ma tagasi. Üttel homungul om temale sääl päiw nii selgest paistnu ja selle üle om tema ülles tõusnu; ent usk tema söamen om kui üts kustuw tähekene paistnu. Wist om tema söamen ka üts katsite mõtlemise pori olnu, kelle üle ta ei ole saann, muidu ei oles tema mitte nii kawwa sääl saisnu ja aiga wiitnu. Tee pääl om ta Pikisilmi kitsast wärajat ootnu, ja kui üts kõrd sinna saann, om ta sääl hulga aiga saisnu, enne kui ta om julkunu kopputada ja kui wärja om temale wallale tettu, om ta pelju perast kõrwale jooskn. Ta om see edimene olnu sinna tulija, ent ennegi wi-

mane sisse minema; tema häda ja wiletsus om nii suur olnu, et ta om kui üts haawaleht wärisenu ja kiik, kes teda nännu, neile om haledus pääle tulnu; ent seegi perast ei ole tema tahtnu tagasi minna; wiimate om ta kolm kõrda oma kepiga wäraja pääle kopputanu, om wäraja waht wäraja wallale tennu, ent tema on pelju perast tagasi taganu. Seda nätten, om wäraja waht tema manu lännu ja temale üttelnu: oh sinna pelglik, mes perast taganet sa tagasi, selle pääle om tema ära nõrkenu, ent wäraja waht om tema käest kinni wõtnu ja teda üllestõstnu ja üttelnu: „rahu olgu sinuga," tõuse üles ja tule sisse, sina Issanda õnnistetu. Seda kuulden tõusis tema üles ja läts sisse. Ja kui ta sääl oli, om ta wäga häbenenu, et ta omi silmi ei ole ülestõstnu. Tüki aiga om ta sääl saisnu ja ei kellegagi sõna kõnelnu, kuni ta wiimate jälle om nakkanu oma teed edesi minema. Kui ta minu Esanda Seletaja maja manu sai, sääl es ole tema lugu sugugi paremb. Ta käwwe edesi ja tagasi wäraja een, ent es julgenu kopputada; ja mis tema häda weel suurembas tegi, olliwa nee pika külma öö, ja oles sinna ka koolnu, kui mina mitte omast aknast teda ei oles nännu. Ma tegi akna wallale ja küsse, kes ta om? ent ei sanu wastust, ja nägi, et mehel suure häda perast silma wett täis oliwa, seeperast rühkse oma esanda manu ja and temale teeda, et üts mees suuren peljun edesi ja tagasi käib, siis saat tema minu wälja temale julgust andma, et ta sisse tulles. Ma wiisi teda sis sisse ja Seletaja

olli wäega armuline ta wasta, and temale kallist rooga süwwa, et ta jälle tugewamas saas, ja tema jäi nüüd tükkis ajas sinna. Sa tijat jo oh Tõemeeleline, et mo esandal üts wäga helde ja hale süda om; esi äranis neide nõrku ja jouetumate wasta. Ta näitas temale kiige sugutsid asju, mes temale suurt rõõmu tegi ja see läbi sai tema weidikese julgembas. Enne weel, kui ta ära läts, and Seletaja temale mõnne hää oppetuse ütten, ja sis lätsime kattekeisi teele; ent ta olli seesugune, ke weidi kõnel ja sagede puhata tahtse.

Sääl kon nee kolm rööwlit om üles poodu, üttel tema: „Ma pelga, et mina ka niisugust otsa saa, ent kui ta seda risti ja hauda nägi, sis olli tema wäga rõõmus nink taht sääl seda asja kawemb perra mõtelda. Waiwa mäest lätsime meie ilma suure waiwata ülle, sest sääl es ole midagi, mes temale hirmu oles tennu; se olli tema alaline õhkamine: „Kas mina sa ka ütskõrd wasta wõetu!“

Ilusan mõisa wäräjan kutsi ma teda sisse, sest ma tahtsi teda neide neitsidega tutwas tetta. Ta tulli ka wiimate sisse, ent kellegiga es julgenu ta sõna kõnelda, enge istus iks ütsinda; see teda weel weidi rõõmustas, kui temale wanast sündinu asjust midagi jutustati. Kui meie säält ära alanduse orgu lätsime, siis läts tema wäga iluste säält mäest alla, niida et ma weel iialgi ütte inimest ei ole löidnu, kes nii hä meelega alanduse orgu om lännu kui tema: ta ei kaenu sugugi selle pääle, et see elu sääl orun nii wäga

halw päält nätta olli, enge ainult selle pääle, kuis ta wõis õnsas saada?

Kui meie alanduse orust ollime läbi saanu ja surma orgu lätsime, sis nakas ta suure häälega ikma ja üttel: „Külab siin nee kurja Waimu minu ära saawa neelma?“

Ma püüdse mitmelsugutsel wiisil neid mõttit tema pääst ära ajada, ent mida enamb ma teda tröstisi, seda suuremba häälega nakas ta ikma; ent ka säält saime meie ilma suure waiwata läbi.

Elukõrkuse liina lähedal olli temal niida, kui tules kiik maailm tema pääle, ent ta õhkas alati: Issand awita minu! Issand pästa minu! ja niida saime meie ka säält, ilma et meile säält midagi kahju oles juhtunu, häste läbi ja kui meie surma jõe manu saime, sis tännit tema jälle wäga ja üttel: „Nüüd, nüüd uppu mina ometegi sija ära, nink ei sa mitte seda rahu paika nätta, mes ma nii suure hoolega ole nõudnu ja kelle perast ma nii palju waiwa ole nännu! ent see kõrd olli wesi surma jõen wäga madal. Kui ta nüüd surma jõest läbi olli, sis kõndse mina tagasi ja tema läts ütsinda edesi ja sest saani ei tiija mina temast enamb midagi.

Tõemeeleline: „Et ta Siioni liina om wasta wõetu, see om muidugi teeda.“

Julgesüda: „Seda usu mina ka, sest tema olli ütte esieraliku meelega, ke esi hennast ära salgas ja hoidis tee pääl komistamast.“

Tõemeeleline: „Ent mesperast peab üts waga Siioni teekäija iks suuren muren olema?“

Julgesüda: „See om niida suure Jumala

tahtmine, et kiik waga Siioni teekäija seda teed muren peawa käima."

Ristiinimese naene: „See kõne sest waiwatu reisijast olli mul wäga armas kuulda. Ta rist ja waiw om kül wäga suur olnu, ent seda suuremb om ta rõõm sääl Siioni liinan, sääl rahu majade sisen, kon ta wist suure rõõmuga om wastu wõetu."

Nüüd lõpetiwa nema oma juttu sest wagast mehest ja et weel weidi maad olli sinna, kohe nema õõmajale tahtsiwa jääda, siis nakas Tõemeeleline jälle üttest tõisest kõnelema, kelle nimi olli Esimeeleline. Seesama olli ka ette wõtnu, seda teed Siioni liina poole minna; ent ei ole ometegi kawembale saanu, kui kitsa wäraja manu ja säält om ta tagasi lännu.

Julgesüda: „Kas sa temaga ka midagi olet kõnelnu?"

Tõemeeleline: „Ma ole teda kül püüdnu tema esimeele päält ära käända, ent tema ei wõtnu kogoni minu nõu kuulda, enge jäi kõwaste oma tahtmise ja esimeele manu. Kui ta kitsa wäräja poole läts, tulli temale üts mees joosten wasta ja üttel: „Armas mees! kui sa oma elu armastat, sis ära mine mitte seda teed, sest sääl om palju rööwlid ja risujid."

Julgesüda: „See om wist Kergemeel olnu ke teda tagasi hirmutas."

Nüüd tuli Ristiinimese naene ja küsse: „Kas peas weel palju maad olema, kon nema õõmajale jääwa? sest nema omma kiik wäga wäsinu.

Julgesüda koste: „Weel om weedikene maad, sis saame ütte auusa mehe manu, tema nimi om Kaius.“ Kui nema olliwa sinna saanu, lätsiwa õkwa sisse sest uss olli wallale ja usse hoitja Eestkönneleja olli neide tulemist juba ette kuulutanu.

Kaius wõtt neid armuga wasta ja kiik olliwa üliwäga rõõmsa, et see maja escnd ni lahke ja armuline neide wasta olli. Ta näitas neile, kun nema wõiwa oma wäsimust puhata ja sis jälle rõõmuga edesi minna.

Julgesüda: „Armas Kaius, kas sul om ka midagi õdangu söökis, sest nee teekäija om tämba palju käinu ja om nüüd wäsinu?“

Kaius: „Nüüd om juba wäga hilda ja ei sa enamb midagi, ent mes mul kodu om, olge sellega rahul.“

Julgesüda: „Meie oleme sellega wäga rahul, mes sul kodu om, sest niipalju kui mina sinu tunne, ei puudu sul sääl sest, mes teekäiat wõib kinnitada.“

Kaius kutsus sis oma koka selle nimi olli Maitse mes hä om, ja and temale käsku wõõrastele õdangu sööki muretseda, ja kui kiik walmis olli, läts ta jälle oma wõõraste manu ja üttel: Tulge minu armsa sõbra ja istuge maha, sest ma rõõmusta henda wäga, et teije siin olete. Kuni õdangu söök walmis saab, tahame mõnest tarwilisest asjast kõnelda.“

Kaius: „Kui ma tohi küsida, kelles om see naene ja kelle tütar see neitsi?“

Julgesüda: „See naene om Ristiinimese

naene ja nee tema neli last. See neitsi om üts tema tutwist, ke temaga ärarikmise liinast om ütten tulnu.

Kaius „Om se Ristiinimese naene ja nee tema latse? „Nüüd käänd tema Ristiinimese naese poole ja üttel: „Mina tuuse juba sinu mehe esa ja esa esa. Palju neide sugust olliwa wäga hää ja waga inimese, ja nema elasiwa enne Antiokuse liinan. Nema oliwa kiik waga ja õige inimese, ke henda armastusen tegewa om näütnu oma Issanda een käwwen. Mitmest tija mina, ke wäga suurt ja raset kinsatust tõtte perast om pidanu kannatama, niida kui Tehwanus keda kiwidega koolnus wisati. Jakobus keda mõõgaga äratappeti. Ignatsius, kes Lõwide ette wisati, Roomanus, kelle liha elawalt tema luie päält sai ära lõigatu ja Polikarpus, ke elawalt sai ära palutetus. Mina rõõmusta, et tema latse oma esa jälgi sisse om astunu ja wagas inimeisis igatsewa saada."

Julgesüda: „Tõeste, nee poisi ei tee oma esa nimele mitte häbi, sest nema püüdwa söamest tema jälgi sisen käwwa."

Kaius „See om, mes ma ka mõtle, et tõsitse ristiinimese sugu üialgi maa päält ei saa kaduma, enge iks laiembale lagunema."

Selle pääle tulli ka kok sisse ja üttel, et roog jo walmis ja ka lawwa pääle tõstetu.

Kaius pallel nüüd oma wõõra ödangu söögile, ent enne kui sööma nakasiwa, tegi Kaius söögi palwet ja üttel teekäijatele: Sest õpitakse, et kui teie edespidi sööma läte, et teie ka enne

söma palwet peate, sest seda tahab Sioni kuningas, et tema armu andid peame tenuga wasta wõtma. Ta lask kallist joodawat wiina tuwwa ja and neile sest üttelden: jooge see om wiinamarjust mes teid kinnitap, ja nema jõiwa ja saiwa kinnitedus: ent lastele käsk tema piima anda sis kosuwa nema parembide. (2. Petr. 1, 2.)

Perast söömist aiwa nema weel tük aiga juttu kunni wimate magama heitsiwa. Tõisel hommungul kui nema jälle wara ülestõssiwa, käsk ema Jakobit Jesaia raamatast 53 päätükist ette lugeda ja kui see oli loetu, küsis Tõemeeleline: „kellest kõnelep prohwet, kui ta üttlep, et ta kui üts lunastaja ja suur kuningas saab tulema, ei mitte suure auwu sisen, enge madalusen.“

Selle pääle koste Julgesüda: „See tähentap Juuda suguaro pääle; kellest Kristus peab tulema ja et tema suuren madalusen ja waesusen tulep ja seeperast ka uskmata, tema wäljast pidise näo poolest henda saawa pahandama.“

Kaius: „Meie oleme nüüd siin ütten koon ja mina näe et Julgesüda, söaristadega mõistap häste ümbre käwwa, see perast peame meie üts pennikoorm maad edesi minema, sääl elap üts mees nimega Pik lianimega: Lööhäste.) ja tema teeb neile Siioni teekäiatele wäga palju kahju, seeperast tahame minna ja teda ja tema elu paika suutumas ära kaotada. Julgesüda ja Tõemeeleline olliwa ka walmis mineman ja kui nema sinna saiwa, tuli ka wana Lööhäste neide wasta ja küsse: „Keda teie otsite?“ Jul-

gesüda koste: „Sinnu, ja tahame teeda, kuis a julget nii palju Siioni teekäijid siin riisu ja tappa? Tule ennege wälja.“ — Ta ehit henast nii kui Koljat raud rõiwastega ja raud kübaraga ja tulli neide wasta ja üttel toreda häälega: „Mis teie minust tahate?“ ent Julgesüda koste temale: „Ma ole sulle juba ammugi ütelnu, et sa seda ei pea tegema, Siioni tee käijid seda teed käimast keelda; ent et sa seda ei ole kuulnu seeperast oleme meie tulnu, neide werd sinu käest nõudma. Kui ta seda kuuld, sis läts ta õkwa Julgesüdame pääle ja oles teda ka purus lõõnu; ent Julgesüda löi temale käe pääle, et ta söarist käest maha satte ja nüüd raijus ta tema pää otsast ära. Kui nüüd Lööhäste olli äratappetu, sis lätsiwa nema tema maija ja lõitsiwa wanv Pehmemeele säält.

Neide küsimise pääle, kuis ta sinna saanu, wastas ta: „Et surm egapäiw mo usse pääle kopputas, sest wõtti ma oma waese terwisega seda nõu ette, seda pika teed Siioni liina poole minna. Ent kui mina siia sai, tulli Lööhäste minu wasta ja kutsus minu henesega sõdima; ent kuis julgusi mina nõrk ja jõwwetu tema wasta nakata. Ta wõtt minu kinni ja wiis henda manu wangi. — Suuren surma peljun olli mina siin ja ootsi millal tema minu saab maha lööma, ent nüüd tenna ma teid, et teie minu Siioni kuninga armu läbi sist olete päästnu ja taha nüüd kas joosten ehk roomaten oma teed edesi minna, et ma saas surma jõest ülle kon ei olle enamb pelgu ega häda.“

Tõemeeleline: „Kas sa ei olle ütte inimest tundnu, kelle nimi olli Waiwatu?“

Pehmemeel: Milles ma teda es tunne. Ta olli jo minu esa weli.“

Tõemeeleline: Seda ma arwasi, et teie sugulase olete, sest teil om üts nägu ja ütte-sugutse kõne.“

Kaius: „Ma rõõmusta henda wäga, et sa siin olet, armas Pehmemeel; mes sa iial himustat, peawa mo sulase sulle andma.“

Pehmemeel: „Üts ütlemata suur arm om see, et ma praegu siin sinu majan ole; sedasama ei oles ial mõtelnu, et ma oma wangi põlwest pidi pääsema.“

Nüüd olli jälle tük aiga edesi lännu, ja seeperast käsk Julgesüda neid teekäijid walmis panda sa edesi minna; ent Kaius lask neile weel enne süwwa anda. Kui nema söönus saiwa, sis küssewa teekäia. Kui palju nema selle ülespidamise eest temale wõlgu om? ent Kaius koste: Minu maja ei ole mitte üts maja, kon massu eest midage andas, enge kiik om ilma massuta. — Minu armas sa teed truuiste mes sa ial wõõrale ja wellele olet tennu, ke koguduse een om tunnistanu sinu armastusest. (3 Jan. 5, 6.)

Issand minu Walitsja
Kallis oled minule
Sest ma taha laulden anda
Henda sinu hoolele.
Wõta mo eest muret kanda.
Taiwa riiki mulle anda.

Jehowa anna mulle teada seda teed mes meie peame käima, ja seda asja, mes meie peame tegema. (Jerem. 42, 3)

Teekäia nakſiwa nüüd jälle oma teed edesi minema, nink wana pehmemeel läts ka oma waese terwisega neidega ütten; ent ta jäi pea tõistest maha. Kui Julgesüda teda nägi maha jääwad, üttel ta temale: „Rühi meiega ütten ja ära jä mitte maha; ent tema koste: Ah! mine ole wäega nõrk ja jõwwetu, seperast ei wõi mina mitte teiega ütten edesi saada; kui wäga hä meel oles mul, kui ma lõwwas ütte oma wäärilise, kellega ma wõis ütte minna.

Mina ole esi hendälle ja tõistele waiwas, et mina nii jõwetu ole, see perast ei jõwwa mina ka mitte seda kanda, mes tõise kannawa; niida kui naarmist, pilkamist ja muud sellesarnast. Ma ole üts wäga tundmata ja tuim inimene. Kui tõise henda Issandan rõõmustawa, sis ole mina kurb; ma ole kui üts tõbine terwete sean.

Julgesüda üttel: „Mul om see käsk, et mina kurbi pea rõõmustama, nõrku awwitama ja ke jõwetuma, kinnitama. Seeperast peat sinna kiigest wäest püüdma meiega ütten minna, meie tahame sulle kätt anda ja sinu awitada ja tahame ka aiga mööda edesi minna.

Kui nema weel kõneliwa, tulli üts mees katte karguga ka seda teed, ja selle nimi olli Lootusen nõrk, selle wasta hõikas Pehmemeel: „Praegu kaibsi ma, et mul ei ole seltsimeest, kes minuga seda teed wõis edesi minna? Ka! sinuga

ole ma õige ütte wääriline; — ole terwe tulemast, ma loota sinuga kokku sündiwat."

Lootusen nõrk: „Ma rõõmusta henda ka, sinuga kokku saanu olewat; — Ma taha oma tõise kargu, mes ma enamb ei prugi, sulle anda."

Pehmemeel: „Ei armas sõber! seda ei ole tarwis, sest ega ma jaluta ei ole; kui ma enege muidu komistamise eest hennast wõis hoita."

Nüda lätsiwa nema nüüd oma teed edesi; Julgesüda, Tõemeeleline nink Ristiinimese naene ommi lastega een ja Pehmemeel, ja Lootusennõrk tuliwa tagast perra ja jõudsiwa kuni tühja usu liina, kon tühja usu laata peetas. Sääl kõneliwa teekäia hendakeskel ja ütliwa: „Kuis peas meie siist liinast läbi saama?" Ent Julgesüda üttel: „Ärge peljage! Mina tunne siin ütte meest nimega Enok, see om üts wäga ausa mees ja selle manu tahame meie minna, külab ta meid wasta wõttap." Kui nema sinna maja manu saiwa, tegi Julgesüda häält, ja Enok tuus teda pea häälest, tegi usse wallale ja kutsus neid sisse. Kui nema olliwa sisse astunu, siis tegi ta Enokit kiiki neidega tutwas, kea temaga olliwa ja sis küsse Enok, mes nüüd küige esmalt waja om?

Tõemeeleline: „Küige esmalt palleme meie öömaja, sest meie oleme tämba hulga maad ärakäinu ja seeperast ka wäga wäsinu."

Enok: „Seda wõite saada, nii hä kui ta om." —

Julgesüda: „Öömaja om wäga hä, kui tahat ennege meid wasta wõtta?"

Enok: „Wäga hääst söamest."

DR. U. TÄBI V 98

Tõemeeleline: „Kas siin liinan om ka weel tõisi jumala pelgliku inimesi lõida?"

Enok: „Jumala pelgliku rahwast lõwwis siist liinast niisammu weidi, kui lillikeisi ohakite seast." Ta kutsus nüüd oma armsa tütre, selle nimi olli Usk ja saatis teda oma sõbrade, Armastaja, Alandliku, Waga ja Kasina manu ja lask neid henne manu kutsu. Kui nema olliwa tulnu, terwitiwa nema ütstõist lahkest ja Enok üttel neile, et nee wõõra kiik Siion teekäia omma, ke tema manu öömajale tulnu ja küsse neide käest, kas nema peas teedma, kes nee om? Ent kui nema tema küsimise pääle es tiija wastust anda, sis wastas tema: „Kaege see naene sääl oma nelja latsega om selle Ristiinimese naene, ke oma welle Ustawiga siin olli. Ustaw, see tapeti siin ära, ent Ristiinimene läts edesi ja nee tõise omma tema sõbra. Seda kuulden, rõõmustiwa nema hendid wäga ja kääniwa laste poole ja ütliwa: „Siioni kuningas, keda teie armastade, tehku teid seesugutses, kui teie esa olli."

Alandlik: „Kuis olete teije siia maale jõudnu, ja kuis om see maa teie meelest, kohe teie minna tahate?"

Tõemeeleline: „Meie teekäimine om küll mitmesugune olnu, kõrd om ta lahke, ent kõrd jälle wäga waiwaline ja täüs wiletsust olnu, ja suure waiwaga oleme juba siia maale jõudnu. Kuis weel edespidi lugu saab olema, om meil teedmata, enge nii palju tiame meie, et

püha kiri ütleb: et meie mitme sugutse wiletsuse läbi peame Jumala riiki minema.

Alandlik: „Mes õnnetuse omma teil siis olnu?“

Julgesüda: „Meil om mitmesugutse wainlastega wõitlemist olnu ja oleme ka mittu neist äratapnu, enne kui siia saime.“

Waga: „Üttel õigel Siioni teekäial om katte asja tarwis: esmalt ütte tõtteliku meelt ja tõiselt Jumala pelgliku elu ja tõisist usku. Kellel neid ei ole, see ei wõi seda teed mitte käwwa.“

Armastaja: „See om tõisi! Mõnel om kül hää teekäija nägu, ent ei ole õiget ja tõisist teekäija wainu, ja seeperast komistawa nema nii sageste.“

Kui nema niida weel tüki aiga olliwa juttu ajanu, heitsiwa nema wiimate magama; ent tõisel hommungul olliwa nema jälle walmis edesi minna ja neide sõbra saatsiwa neid weel tüki maad edesi; wiimate soowisiwa neile weel Issanda rahu ja lätsiwa tagasi. Hulga aja perast jõutse teekäija sinna tee aru pääle, kon tee kurakät wana Meleheitja maija lät, sinna istewa nema maha ja pidasiwa nõnu, kas nema kül wõisiwa wana Meeleheitjat kiigega mes tal om ära häwitada. Julgesüda üttel wiimate: „Meil ei ole siin palju nõupidamist, kas peame minema ehk mitte? enge meil om üts käsk, mes ütlep: „Saiske wasta pattule, käändge kurjast ära ja wõidelge hääd usu wõitlemist,“ ja seeperast palle teid henesega tulla. Tõemeeleline ja poisi

olliwa walwis temaga minema; ent Ristiinimese naene, Halelik, Pehmemeel ja Lootusen nõrk jäiwa tee pääle saisma, ja et tema elukottus tee weerest mitte wäga kawwen es ole, jõudsiwa nema pea sinna. Julgesüda koput tema wäraja pääle ja wana Meeleheitja tulli oma naese Umbusuga wälja nink küsse: „Kes see om, ke siia sisse tükip?“ Julgesüda koste: „Mina, Siioni kuninga sulane, kässe sinu wärajat wallale tetta, et ma sisse saa; sest ma ole tulnu sinu ja so pesa suutumas ära hääwitama.“

Seda kuulden, wihast wana Meeleheitja wäga ja üttel: „Ütsike ei ole weel mo wasta jõudnu, kas peas sina minu ära wõitma?“ Ta pand oma sõariistad hendale ümber ja tulli sis wälja, ent Julgesüda piiras teda oma meestega ümbre ja kui tema seltsimees Tühiusk teda nägi ümbrepiratu olewat, läts ta temale appi. Ent Tõemeeleline läts ta wasta ja lõi teda maha. Meeleheitja sais eesotsa ka kül wasta, ent wiimate wässis ära ja Julgesüda raius ta pää otsast maha.

Enne kui nema tema maja palama panniwa, käwewa nema seda läbi ja löidsewa säält kats wangi. Nee olliwa wana Liha-hellitaja oma tütre Lihahimuga. Mõllemba olliwa nii wäga ära nälgünu et weel wäha henge sisen olli; ent Julgesüda wõtt neid oma warju alla ja wiis neid säält wälja, ja siis palutas ta wana Meeleheitja maja ära. Kui nema nüüd jälle olliwa tagasi tulnu, siis rõõmustiwa Pehmemeel ja Lootusen-nõrk wäga selle üle, et wana Meele-

löidsiwa nema ütte meest tee weren istwat palja mõõga ja weritse näuga. Julgesüda küsse temalt: „Kes ta om, ja mis ta nimi om?“ Sis koste tema: „Mino nimi om Julgetõen, ja ole üts Siioni teekäija.“ „Ent kuis sa nii weritses olet saanu?“ „Mina satte siin kolme wainlasega kokku — neide nime olliwa: Kopp, Hoolimata, ja Kiigede-segaja ja nee püüdsiwa minu wägise tee päält körwale ajada ja mul olli neidega wäga palju wõitlemist, enne kui neide pääle wõimust sai; seeperast om minu nägu werine.“

Julgesüda: „See om tõest Jumala arm et sa ütsinda neid olet ära wäärdnu“

Julgetõen: „Mul olli neidega tegemist küllalt, enne kui neide pääle wõimust sai; ent Issanda arm, see awitas, et ma neid tagasi lõi.“

Julgesüda: „Mesperast ei ole sa mitte appi hõiganu, sis oles sa seda saanu.“

Julgetõen: „Mina hõiksi oma Issanda ja kuninga poole, ja tema and mulle nägemata abi.“

Julgesüda: „Sa olet seda appi hõikanu, ke see õige abimees om, sest tema ei jätta kedagi ilma abita. — Näita mulle oma mõõka?“

Julgetõen: „See mõõk om tugew ja teraw, kellega ma ole wasta saisnu.“ (See mõõk om kallis Jumala sõna.) (Ebr. 4, 12.)

Julgesüda: „Üts tugew käsi wõib ennegi sellega sõdida, üts käsi, mes ei armasta liha hellitamist, enge mes om waimun tugew ja sis tükkip tema luust ja lihast, hengest ja waimust

läbi. (See käsi om meie usk.) Kas sa oled ka ära wäsinu?"

Julgetõen: „Wäsimist ei tundnu ma mitte ja seeperast wõisi mina ka seeni wasta saista, kunni weri sõrmede wahelt wälja tuli."

Julgesüda: „Sa olet üts tõisine Issanda peran käija; sa olet wereni pattu wasta saisnu; sa pead meie manu jääma ja meiega ütten seda teed lõpetama. Nema wõisiwa tema haawa öli ja wiinaga, ja sis lätsiwa jälle edesi; ent tee pääl küsse Julgesüda, kost maalt ta peri om?"

Julgetõen: „Mina ole pimeduse maalt; sääl ole mina sündinu ja kasunu ja sääl elawa weel praegu minu wanemba ja suguwõsa."

Julgesüda: „Kas ta ei ole ärarikmise liinast wasta põhja?"

Julgetõen „Jah, kats penikoormat kaugel."

Julgesüda: „Kuis sa selle mõtte pääle said, säält wälja minna?"

Julgetõen: „Sinna tulli üts mees, selle nimi olli Ewangelist, tema könel sääl sest suurest armust, mes waga Ristiinimene om Siioni liinan löidnu ja kui armsaste see Jumala poig teda sääl om wasta wõtnu; see täitse minu söant selle igatsemisega ja himmuga temale ka perra minna; et kül mo wanemba ja suguwõsa minu keeliwa, siiski es hooli ma sest."

Julgesüda: „Kost teed sa tullit?"

Julgetõen: „See Ewangelist näitas mulle seda teed, õkwa kitsa wäraja pääle ja niida tulli mina ka kitsast wärajast läbi."

edesi, ja es hooli ei üttestki kõrwalisest teest, ehk ta küll päält nätta paremb näitas. Nema oliwa jo seda õkwa teed opnu äratundma, seperast ei käändnu nema ei hääle ei ka kurale poole. Ütstõist kinnitiwa nema alati Issanda sõna tähele panna, õigen usun ja kindman lootusen taiwa riigi pääle. — Kui wäga tundsewa nema, et Jumala armastuse tuli neide sõamen oli nakanu kasuma; ja see igatsemine taiwa perra läts neide kiiki sõamen aigamööda nii suures ja wägewas, et see teekäik neil igawas jäi. —

Teekäija oliwa nüüd nii kui ilmteedmata taiwa liina jõudnu, sest inimene ei tija jo mitte, mill ajal tema elukäik siin lõppep, kui liggi ehk kaugel kellegi om? Meie armsa teekäija jõudsiwa nüüd ütte kõrge mäe otsa, — säält nägiwa nema ütte kõrraga taiwa liina ülewan Siioni mäeotsan saiswat, kiige oma au ja ilu sisen, neide silmi een ja nema saiwa seda nätten üliwäga rõõmsas.

Nüüd jätt neide seeni ajane trusaatja Julgesüda neid Jumalaga ja manitses weel enne, kindman usun saista ja oma Issanda sisse usku ja loota. Kõrraga tuliwa kats meest neile wasta, neide palge paistsiwa nii kui päiw ja neide rõiwa läksiwa kui kuld ja nee oliwa kats englit, kea neid tuliwa tröösima ja kinnitama. Nema kõneliwa nende tekäijitega nii sõbralikult, nii kui oles nema jo ammugi neidega tuttwa olnu, ja ütliwa wimate: „Weel peate teie kattesugust waiwa nägema, enne kui teie taiwa liina saate.“ Teekäija palsiwa nüüd neid, et nema pidiwa

neide manu jääma ja neid saatma. Engli kostsewa: „Kül meie tahame teid saata, ent ütsinda usu läbi wõite teie ärawäärda ja senna saada. Usk om see käsi, mes Jumala armu henda poole tõmbap.“

Kui nema nüüd mäest alla lätsiwa, sis saiwa nema surma jõe manu; ent see jõgi olli kaunis lai ja wesi joosk kõwaste, see täit teekäijate söamid jälle suure peljuga; sest säält pidiwa nema läbi minema; sääl es ole muud kõrwalist teed nätta, ei silda, ei lootsikut, ei ka muud sellesarnast, kellega oles wõinu üle saada, enge nema pidiwa läbi käima. — „Siist jõest peate teije läbi minema,“ ütliwa engli, „muidu ei saa teie mitte taiwa liina. Juba algmisest saani om pidanu kiik siist läbi minema, muud kui Enok ja Elias, nee ei ole sest jõest mitte läbi käinu. Enokit kantsime lenden ja Eliast tulitse wankriga tuulest läbi, Jumala käsu pääle õkwa liina.

Teekäija: „Oh, et meie ka niida saassime sinna wiidus.“

Engli. „Seda ei ole loota. Ent ei ole ka suurt peljata. Enne olli see jõgi kül wäga hirmus, sest ta oli wäga sügaw, ent sest saani kui Siioni kuningas esi seda kitsast teed siin maa pääl käwwe ja seda teed oma Äralunastedutele säädis, mes ka teie seeni ajani olete käinu, läts ka tema sest jõest läbi. Sest saadik ei ole ta mitte enamb nii sügaw ja kange jooskma kui enne. — Sest saani ei ole Siioni teekäijil tarwis midagi enamb peljata.“

Teekäija: „Kas see jõgi sügaw peas olema? ja kas ta egast kottusest ütte sügawune om?"

Engli: „Sügawus om egaüttele tema usu perra; mida kindmamb usk, seda madalamb wesi; ent mida nõrgemb kellegi usk, seda sügawamb wesi."

Teekäija: „Kinnitago sis see kallis püha Waim meie kiigide nõrka usku ja kaswatago meie lootust! Ja Issand saatku meid armust sest jõest läbi!"

Neide sõnadega astsewa nema jõkke; Julgetõen läts een ja tõise kiik perra, ent wesi olli see kõrd õige madal, et kiik ilma peljuta, ilma wiletsuse ehk häda ja waiwata säält jõest läbi saiwa. Ent nema kaiwa ka üttepuhku üles taiwa poole, kust kiik abi neile jaetas, ke usun ja lootusen seda teed om käinu. Nema hõiksiwa alati oma Issanda poole: „Halasta meie pääle oh sa kiigewägewamb armuline Issand! Awita meid siist läbi, oh sina kiige halestuse Jummal! Ja kui nema niida oma Issanda poole tännitiwa, kuuliwa nema ütte häält, mes üttel: Ärge pelgage mitte, sest mina ole teid äralunastanu ja teid nime perra kutsnu; teie olete minu peralt. Kui sa weest läbi läät, ei pea see sinu mitte upputama. (Jer. 43, 1—2.)

Kui nüüd teekäija oma surmliku ihu surma jõkke olliwa ära kautanu ja saiwa ümbremuudetus, kandsiwa engli neide hengi tuule pääl edesi. Henge küssewa: „Kohe wiite teie meid?" Engli kostsewa: „Meie wiime teid nüüd Siioni

mäele, selle elawa Jumala püha liina, sinna taiwatse Jerasalemma, mitme tuhanda engli ja kiiki waimude manu, kea täwweste om pühas saanu. Teie lääte nüüd sinna Issanda igawetse paradiisi, kon teie peate elujõest jooma ja elupuu wiljast sööma. Teie peate walgin rõiwin käima ja Issandat nägema, ke teid om oma kalli kannatamise ja surmaga ärapästnu ja äralunastanu, ja peate Tema man elama ja sääl igawest rahu maitsma. Sääl tahap Jummal teie silma weepisarit teie silmist ära pühki ja teie söamid, mes seeni om leinanu, igawetse rahu ja rõõnuga täita; leinamist ei ka waiwa ei saa sääl enamb olema sest et edimane om möödalännu. Sääl saate nägema neid pühi, kea istuwa Issanda hääl käel, kiik prohweti ja apostli, kiik waga Kristuse tunnistaja, ke oma elu Kristuse nime perast omma kautanu. Sääl om ka see õige Risiiinimene, ke teie een sinna om lännu.

Teekäija hõiksiwa kiik nii kui ütest suust: „Oh seda suurt rõõnu, oh seda igawest õnne!"

Engli kõneliwa weel edesi: „Sääl saate teie seda igawest õnnistamist ja rõõnustamist kiige oma töö eest kätte ja ilmalõpmata rõõnu kiige kurwastuse ja wiletsuse eest, mes teie oma tee pääl olete nännu. Sääl saate lõikama, mes teie siin maa pääl palwe, õhkamise ja silmawee wiletsusen olete külwanu. Kuld krooniga ehitetu peate teie Issanda een saisma ja teda nägema, niida kui Tema om. Ja teda teenima ööd ja päiwa tema koan. Ei ole sääl pimet ööd, ei und ei ka wäsimist, enge Issand om esi teie päiw,

mes teid igaweste walgustab. Kuis wäga saawa kiik nee püha, kea enne teid sinna saanu, henda rõõmustama, kui nääwa teid sisse tulewat. Ja kui wiimane pasuna hääl saab helisema, ja taiwa kuningas tulep kohut mõistma elawade ja koolnuide pääle, sis olete teie tema hääl käel, kui Essa õnnistetu." (Matt. 2, 6.)

Niida kõnelden jõudsiwa nema nüüd taiwa liina wäraja ette ja sääl kuuliwa nema nii kui pasuna häälega: „Õnsa omma nee, kea woona pulma õdangu söömaajale omma kutsutu! — Ütte wäraja pääle olli kuldtähtega kirjutedu: „Õnsa omma nee, kea tema käsusõnade perra teewa, et neil wõis meelewald olla elupunst süwwa, ja wõisiwa wärajast liina sisse minna! — Sedamaid tetti wäraja wallale ja teekäija astusiwa sisse ja neid muudeti niida, et nema paistsiwa kui päiw. — Nüüd wiidi neid Siioni kuninga ette ja kui nema teda nägiwa, kumardasiwa nema tema ette maani ja kuningas üttel: „Teie olete hää ja ustawa sulase olnu, minge nüüd oma Issanda rõõmu sisse!"

Niida olliwa nema oma waiwalist teekäimist lõppetanu ja kiigest hädast wallale saanu ja Siioni kuningas see Issand saat neid oma igawetse taiwaliku Jerusalemma, kon alati lauldas: „Püha, püha, püha om meie Jummal, see Issand Sebaot. Taiwas ja maa, Taewas ja maa om täüs tema auwu!" Neide ja tõiste teekäijate õn ja õnnistus olli ilma lõpmata, sest nema saisiwa selle auwu järje een, ke neile neid

teekäimisen tugewus ja kilp olli. — „Õnsa omma nee, kelle ülekohus kiik om andis antu, ja kelle pattu omma ära kistutetu!“

Lähata mul oma Waimu
Ke mo wõttas juhata,
Ja ka wõttas minu silmi,
Õiete siin walgusta.
Et sis sinu waimu wäen
Wõisse ma ka tema käen
Kõndida siin alandusen,
Ja sääl taiwa pühausen.

Laul Kristuse peran käimisest.

Wiisil: Rõõmusta mo hengekene.

1.

Oh sa inimeste sõber
Jesus Kristus armu taim.
Sina juhatat, kes nõder
Armulikult et ta waim
Wõib so elu tee pääl ka
Armastada lõpmata,
Nink ka sinu perra tulla,
Tark ning mõistlik ikkes olla.

2.

Kon sa iial henda mulle
Ligi hoiat armsaste;
Sääl ma tahan ikkes sulle
Kittust anda rõõmsaste.
Sest so jälle tilguwa
Õnnistust mul annawa:

Ja mo nõrkust kautawa,
Ning mo armust toetawa.

3.

Oh! Sa kiigist armulikum,
Ei sa põle kedagi,
Ke om sulle; alandlikum —
Neid sa otsid alati.
Neide kurwal söamel,
Issand troosti annad weel.
Muialt ei wõi seda saada
Keegi ei wõi seda anda.

4.

Sina Issand armastusen
Kaet minu häda pääl;
Kuuled mo ka ahastusen,
Päästat ära waiwast sääl.
Kui käib minu elu tee
Läbi pattu häda wee
Saadat sa mo armust läbi,
Et ei saasse mina häbi.

5.

Sa mo Issand minu elu,
Ja mo troost siin alati
Anna oma armu ilu
Mulle elu otsani.
Walmista mo aigsaste,
Ära koolda õnsaste;
Et ma sis sääl taiwan jälle
Wõisse anda tenu sulle.

Raamatud,

mis minu kuluga trükitud ja igas Eesti raamatu kaupluses, nõnda kui ka minu juures üksikult ja hulga wiisi saada on:

		kop.
1.	Paradiisi lillekesed	10
2.	Naabre rahwa laulud.	10
3.	Wene-Türgi sõda. II. jagu	14
4.	Wene-Türgi sõda. V. jagu	15
5.	Paradiisi Õied.	13
6.	Laulud waemus waestele	10
7.	Waiklik palwe-tund	25
8.	Soodoma laul	6
9.	Würst Taaweti kojast. I jagu . . .	35
10.	Würst Taaweti kojast. II jagu . . .	30
11.	Würst Taaweti kojast. III jagu . . .	40
12.	Ristiinimese teekäik	40.

Mõned armsad surma laulud ja Maarja mets, üts wäga armas ja hale jutt Shukowski järele Wene keelest, saawad pea minu kuluga wälja tulema.

Auupaklikult

Jaan Kerdo,
Eesti raamatukaupmees Tartus.